

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Jesus ropade:

"Om någon är törstig, kom till mig och drick! Den som tror på mig, som Skriften säger, ur hans innersta ska strömmar av levande vatten flyta fram."

Interreligion på frammarsch

Ekumeniken mellan kyrkor och samfund har trappats upp till sökandet av gemenskap över religionsgränserna.

Analys av Lars Bygdås, sid 16

Maranataförsamlingen

i Stockholm

Bromma i april 2015

Tid för uppsamling!

Guds frid vänner och medarbetare!

Med stor tacksamhet till Gud ser vi tillbaka på den gångna påskhelgen. Det var en stor uppmuntran att möta alla som kom för att delta i påskkonferensen i Stockholm.

Att dessutom möta den oerhörda respons från vänner som under senaste tiden på olika sätt kontaktat församlingen, bidragit med uppfordrande gåvor för mission och evangelisation, och som har ringt och skickat brev, har verkligen varit berikande.

Det är tid för uppsamling och mönstring och att som ett maranatafolk vara lyhört för de allvarliga signaler som vår samtid sänder ut, vilket i mångt och mycket är att jämföra med det rop som en gång i tiden steg upp till Gud från Sodom och Gomorra. Människor ropar i nöd efter befrielse men vet inte vart eller till vem de ska vända sig.

Vi lever i den yttersta tiden men det är förvånansvärt tyst gällande de frågor som har med Jesu andra tillkommelse att göra. Tystnaden i sig är också den ett tidstecken och borde få oss att reagera ty *"I en stund då ingen väntar det ska Människosonen komma"*.

Inför den annalkande sommaren hälsar vi dig välkommen att vara med i evangelisation och mission i Stockholm. Det kan ske på många olika sätt och är egentligen inte beroende av att vare sig tältmöten eller konferenser anordnas. På varje plats där det finns en Jesu Kristi efterföljare finns också detta naturliga utflöde av evangelium. Från man till man sprids budskapet. Men ibland kan det vara till stor hjälp att ha skrifter i form av traktater eller tidningar att dela ut. Där vill vi vara med och underlätta för dig genom att skicka material. Hör gärna av dig så skickar vi traktater och extra exemplar av Midnattsropet.

Tältmöten och konferens i Stockholm

Den **10 - 14 juni** välkomnar vi till tältmöten i Råambshovsparken i Stockholm. På dagarna är det evangelisation på gator och torg med inbjudan till kvällarnas väckelsemöten i tältet.

I juli är det så dags för Maranatafolkets årliga Sommarkonferens på Bällsta missionscenter i Bromma. Helgen den **11 och 12 juli** är avskild för evangelisation i Stockholm, både dag- och kvällstid samt bönemöten. Konferenstältet kommer sedan att resas under måndagen.

Konferensens bibelstudier inleds på tisdagen den **14 juli** och fortsätter fram till och med avslutningen söndagen den **19 juli**,

med väckelsemöten i tältet på kvällarna. I nästa nummer av Midnattsropet kommer mer information om konferensen.

Du som vill vara med i tältmötena i Råambshovsparken, evangelisationen och Sommarkonferensen på Bällsta, Bromma, är varmt välkommen! Enkel logi kan ordnas. Hör av dig till församlingen med en anmälan. Tveka inte! Tiden är kort och vi behöver ta vara på varje tillfälle som ges för att nå ut med evangelium.

Jesus sa: *Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.*

Maranatahälsningar - i Kristus!

Hans Lindelöw

Berno Vidén

Tältmöten i Stockholm!

10 - 14 juni, Väckelsemöten varje kväll kl 19

Råambshovsparken, T-bana Fridhemsplan

14 - 19 juli Maranatafolkets Sommarkonferens

Sjung evangelium om Jesus!

För mer information: Tel 08 - 98 56 83, www.maranata.se

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter. Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2014
ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se

E-post: info@maranata.se
Mission i Dominikanska rep.
Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:

www.ballstamediacenter.se

E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83 Telefax:
08-98 21 39

Missionsfältet finns mitt ibland oss!

Text: Bernardo Vidén, Epost: berno.viden@midnattsropet.se

Sverige har historiskt sett varit ett missionerande land, vars väckelserörelser med stor iver och målmedvetenhet har sänt missionärer till många fjärran belägna länder. Med det korta perspektivet och allvaret om att varje folkslag *måste* få höra budskapet om Jesus, så har ingen uppoffring varit för stor. Evangelium skulle ut till varje pris! Resultaten av främst 1800-talets väckelsevågor och pingstväckelsens tidiga period på hemmaplan, med av evangelium förvandlade familjer och samhällen som reste sig upp från misär och elände då brännvinet byttes ut mot bönemöten i stugorna, var genomgripande och äkta. Budskapet där Jesus säger; "När den helige Ande kommer över er, ska ni få kraft att bli mina vittnen", genomsyrade kristen verksamhet.

Allteftersom tiden gick gjorde sig mycket av församlingsverksamheten i Sverige beroende av statliga och kommunala subventioner. Beröendets fokus flyttades från Gudsförtröstan till statskassan och därmed förändrades också synen på mission. Mission förpassade i mångt och mycket tyngdpunkten från evangelisation till bistånd, med en verksamhet anpassad efter de villkor SIDA och andra myndigheter ställer för att få bli godkänd som förvaltare av biståndspengarna.

Vi gör ett långt hopp i historieber beskrivningen och konstaterar att Sverige idag kommit att bli ett av världens mest sekulariserade samhällen. En några år gammal studie visar att Sverige tillsammans med Danmark, Holland och Estland ligger på delad sistaplats i världen när det gäller tro och andligt engagemang. Materialism och välfärd har tagit överhanden i prioritering av vad som är viktigt. Som en konsekvens av utvecklingen ser vi hur det som tidigare ansågs vara viktigt idag är nästintill obefintligt. Det finns få västerländska länder där kunskapen om Jesus är så obefintlig som i vårt land. Många av

Sveriges ungdomar idag får aldrig höra talas om Jesus.

En märklig sanning som under historiens gång upprepas är att förföljelse och väckelse ofta går hand i hand. Redan under församlingens första tid kan vi läsa om hur en svår förföljelse uppstod i Jerusalem och om hur svårigheterna ledde till att en stor väckelse bröt ut i Samaria (Apg 8). Kristendomens historia visar också hur elva av Jesu tolv lärjungar fick lida martyrdöden. Johannes överlevde men straffades svårt för Jesu namns skull. Inkvisitionen – katolska kyrkans domstol – har dömt, torterat och avrättat hundratusentals kristna under sin storhetstid i Europa. I militant muslimska länder förföljs kristna minoriteter och fördrivs från sina hem på de mest grymma och barbariska sätt. Det är förunderligt att se att de länder där det idag pågår mest förföljelse mot kristna, är de där flest människor tar emot Jesus till frälsning.

Gemensamt för både den materialistiska livsstilen och den rådande förföljelsen mot kristna är att de alltid haft som mål att utplåna namnet Jesus från människors medvetenhet. I den uppgiften verkar den svenska välfärdsmodellen ha lyckats bäst.

Stora strömmar av jagade och terroriserade flyktingar anländer till Sverige. Många av dem som kommer har muslimsk bakgrund och känner inte till Jesus. Med andra ord så har missionsfältet kommit till oss. Många har åsikter om invandringen och som medborgare förväntas vi ta ställning antingen för eller emot. De som varnar lyfter gärna fram oroliga tankar om hur vårt land är på väg att islamiseras. Möjligt det kan vara så, men låt inte diverse omständigheter få dig att förlora tron på evangeliets kraft och förmåga att förvandla människor. Låt inte heller det politiska klimatet eller vad som anses vara politiskt korrekt få bli en ursäkt eller utgöra ett hinder att missionera.

Hör du till dem som under bakomliggande år har haft som allvarligt böneämne att onådda folkgrupper inom det så kallade 10/40-fönstret ska nås med evangelium? Många av dem finns i Sverige idag. Ska vi stillasittande se på hur också invandrarna sekulariseras enligt svensk modell eller ska vi anta utmaningen att här på hemmaplan nå dessa som flytt från sina hemländer med evangelium? Se situationen som den är idag och ta varje lägligt tillfälle i akt. Oroas du mer över att välfärdssamhället kan raseras än över att människor runtomkring dig går evigt förlorade?

Jesus uppmanade sina åhörare att samla skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör. Det materiella förgås men det eviga består. Att vinna människor för Jesus är definitivt att samla skatter i himlen. ■

10/40-fönstret ligger inom de meridianer som rymmer de två tredjedelar av jordens befolkning som hört minst om Jesus.

Möt den utsatta människan

Roger Lindroos med hela sin familj var i början på året en period i Rumänien i missionsarbetet som förestås av Pilgrimsfolket i Norge. Nyligen hemkommen förmedlade han denna aktuella appell.

Appell av Roger Lindroos

Det grep mig väldigt att se Pilgrimsfolkets arbete i norra Rumänien. Att se alla dessa romer, människor som hör till det lägsta skiktet i samhället och inte har många möjligheter att ta sig fram som andra. Det finns inte jämlika förhållanden. Från dessa folk möter vi numera människor här i Sverige. Det finns knappt någon affär som det inte sitter tiggare utanför. Det är väldigt omdebatterat idag. Man undrar vad vi ska göra med dessa människor. Senaste tiden har jag läst en del bra artiklar. Det finns journalister som har satt sig in litet i dessa människors vardag. Men de flesta förfasar sig över tiggeriet och tiggaren i stället för dennes verklighet. Många säger: Ge inte nånting! Det hjälper dem inte i längden. Ge dem utbildning i hemlandet! Det är väldigt lätt att sitta här i Sverige bakom ett tangentbord i all sitt välmående, och tycka att man borde göra så och så. Visst. Iväg med dem, så vi slipper se. Det ser inte bra ut i vår duktiga välfärd. Men om man vore i den nödställda människans situation så vore det en helt annan sak.

Sätt dig in i den utsatta människans liv. Ge i alla fall en vänlig blick. Möt dem med kärlek.

På platserna vi besökt i Rumänien ser vi att de fattiga romerna lever i ytterkanterna av samhällena. Man blir chockad över att se hur dessa människor lever. Det är svårt att se. Man känner sig hjälplös. Då är det underbart få se Herrens verk bland dessa människor. Unga människor blir pelare i församlingen. Det är gripande att se hur människor som totalt och fysiskt är på botten, får vara med och bilda stomme i Guds församling. Det är så lätt för oss att börja tänka och se på världen och folk som man gjorde i kolonialismens tid. Där européerna är högst upp på skalan. Och så räknar vi neråt. Det är så ingrovt i våra samhällen. Även kristna hamnar i det här sättet att tänka. Det är vi häruppe och de därnere. Men vi kan bli befriade ifrån dessa värderingar. I och med evangelium kan vi få en helt annan syn. När människor får möta evangelium, blir det förvandling. Det blir ett helt nytt perspektiv. De utstötta får tillbaka värdigheten, människovärdet som bara Jesus kan upprätta.

En tiggare på Drottninggatan i Stockholm.

Gud kan upprätta, och vi får vara med och hjälpa till. Det finns hierarkier i den andliga världen som håller sitt grepp om dessa förtryckta människor. De vill inte på något vis att dessa människor ska lyftas upp ur fattigdom och misär. Makterna vill trycka ner dem. Men Guds församling är ett fort, en stad på berget dit människor får fly. Där får de bli stenar och pelare i staden. Vi har så lätt att placera människor i olika kategorier med folkslag och nivåer efter hur mycket människor är värda.

Aposteln Petrus fick en syn i garvaren Simons hus, vi läser om det i Apostlagärningarna. Gud fick leda honom till

forts sid 27

Församlingslivet tar - *I Kristus är vi en fa*

Text: Emanuel Johansson

I 15 år har Pilgrimsfolket i Norge arbetat med mission i Rumänien. Under en månads tid har jag med min familj haft förmånen att vara med. Intrycken vi fick och upplevelserna vi gjorde är en stark påminnelse om vad som kan ske när evangelium får ingång hos människor. Om detta vill jag dela med mig något av till MR:s läsare

En stor anledning till att syskonen kom till Rumänien är den svåra nöd som finns. Utifrån tanken om Guds rättfärdighet, att räcka ut sin hand till de fattiga och att genom detta nå fram med evangelium om Jesus går arbetet framåt.

Idag har tre församlingar växt fram på tre olika platser. Santoma, Adea och Sipar. På de två sistnämnda platserna är det mestadels romska invånare. Den sociala nöden är stor och behoven är stora, men i allt detta har evangelium fått ingång hos människor.

En sådan sång, en sådan lovprisning, ett sådant uttryck

för frälsningsglädje och innerlighet har jag aldrig mött i Sverige.

För den romska befolkningen är det svårt att komma in i det rumänska samhället, de möts ofta av förakt och åsidosättanden - också i den etablerade kristenheten. Därför blir kontrasten stor till församlingslivet som nu börjar ta form och som vittnar om att vi i Kristus är en familj.

En del av missionen som fört med sig stor välsignelse och öppnat dörrar för evangelium är arbetet med att dela ut kläder, skor och andra saker. Detta tas om hand på ett mycket omsorgsfullt sätt och

På väg genom Santoma. Platsen där arbetet började och nu når vidare ut till

innebär mycket arbete. Först tas sakerna emot i Norge, packas och transporteras till Rumänien, där syskonen åker ut till byar och fattiga områden, skriver ner hur många som bor i varje hushåll; aktuella storlekar och om det finns några särskilda behov. Sedan packas kläder, skor och hushållsgeråd noga anpassat för varje enskild individ för att sedan köras ut och delas ut.

Det är många som fått ett lyft i sin tillvaro tack vara missionen. Förutom kläder och skor så har många fått hjälp med att reparera sina hus. Hus som varit helt fallfärdiga, med jordgolv och läckande väggar och tak, men som med missionens hjälp gjorts till människovärdiga bostäder.

Men trots de humanitära insatserna är den förvandling människor fått erfara i fräls-

ningen ändå långt större och mer genomgripande. Vi har fått höra många vittnesbörd om hur evangelium förvandlat och lyft människor, och gett dem hopp.

För att ge ett konkret exempel vill jag berätta om ett särskilt möte i Sipar. Det var under påsken och i mötet innan hade vi annonserat att vi skulle fika tillsammans efter mötet, och att den som hade möjlighet kunde ta med sig något för detta. Det var enligt förväntan att lokalen var full till mötet. Men syskonen i församlingen kom verkligen inte bara för att få men också för att ge. Det var oerhört gripande att se hur syskonen som knappt har bröd för dagen ändå bidrog långt utöver sin förmåga för gemenskapens skull. En syster som gjorde ett alldeles särskilt intryck var Shilo. Hon är svårt handikappad och har hela sitt

Från ett möte i Sipar; i mitten syns Robert som är mötesledare.

form milj

fler platser. I förgrunden syns Jan Egil, Saga, Jacob och Nora.

liv varit utstött och hänvisad till att tigga för att överhuvud taget ha en möjlighet att leva. Men i församlingen har hon fått hopp. Hon hade till detta möte arbetat hela dagen med att bre smörgåsar, hon var lite sen till mötet men med hjälp av några ungdomar bar hon fram det hon hade. Lovsången och bönen i mötet höll aldrig på att ta slut, också under det att vi åt tillsammans fortsatte man lova Gud

Men behoven är stora och arbetarna är få. I ett samhälle några mil norr om området där syskonen nu verkar finns ytterligare en plats där dörrarna står öppna. Där har några familjer på eget initiativ börjat samlas till möten. Många i grannskapet har blivit frälsta, och nu behöver de hjälp och vägledning i sin nya livsriktning. **Jan Egil Hafsahl** och

vännerna planerar nu för en efterlängtat dopförrättning, men behoven är större än syskonen räcker till för.

Det är stort att se hur evangelium kan förvandla. Att människor får möta Gud. Det är också stort när man förstår att allt detta är en frukt av att människor satsat sina liv för Jesus.

Missionen i Rumänien är direkt en förlängd arm av församlingen och storfamiljen i Norge och har sin förutsättning i att syskonen satsar allt för Kristi skull.

Tanken blir en stark utmaning för alla som tror på Jesus. Vad skulle kunna ske om fler satsade allt för Jesus? Jesus sa:

-Skörden är stor men arbetarna är få. Be därför skördens Herre att han skickar ut arbetare till sin skörd. ■

Några barn utanför församlingslokalen i Adea.

Matrast i klädlagret där arbetet inför nästa utdelning pågår.

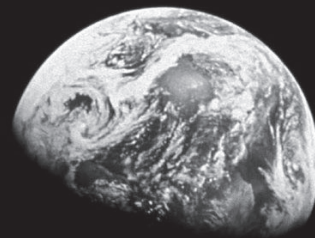
I en by en bit inåt landet har detta par just fått kläder och husgeråd.

Det här hushållet i Adea har fått en värdigare bostad. Det syns tydlig i hela samhället var missionen gjort liknande insatser.

När jag ser din himmel

Är universum fininställt av Gud?

Text: Paulus Eliasson

När man frågar en kristen varför han eller hon tror på Gud, får man många olika svar. Dessa svar kan

som regel kokas ned till några kategorier: Man har haft ett starkt möte med Gud, som regel efter bön eller att man öppnat sig för Gud i ett möte. Eller så talar man om Andens inneboende vittnesbörd – att en ”känsla” starkare än känslan av att världen är verklig bor inom en, som gör det omöjligt att förneka Guds existens.

Men något annat som den troende ofta sätter fokus på, är de objektiva och synliga bevisen på Guds existens. ”Se på naturen!” ”Se på skapelsens mångfald!” ”Hur kan man tvivla på Gud, när man ser universums storhet?” Psalmisten David sa något av det samma: ”När jag ser din himmel, dina fingrars verk...”

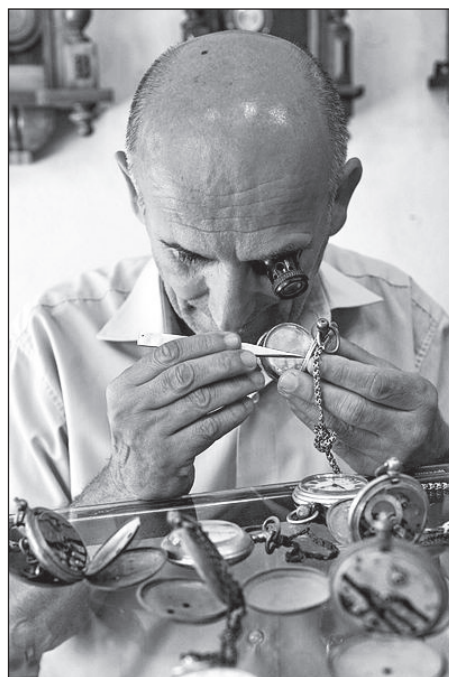
En icke troende tar ofta lätt på alla dessa påståenden – och inte minst det sista. När du säger att allt pekar på en skapare, säger han att nej då, allt pekar på slumpen och naturligt urval. Frågan är den: Är det den kristne som är naiv – eller är det den icke troende som har stängt både sitt hjärta och sitt förstånd för Gud och hans vittnesbörd i naturen? Kan man objektivt bedöma om naturen – både universum som helhet och livet på jorden – pekar på en skapare eller på slumpen?

Urmakaren

Det kända ”urmakarargumentet” blev framfört av den engelske prästen **William Paley** (1743-1805) i hans bok *Natural*

theology. Hans liknelse går i korthet ut på att en person som ser en klocka med alla dess intrikata kopplingar, kugghjul, fjädrar osv. kan konstatera att det måste

En person som ser en klocka med alla dess intrikata kopplingar, kugghjul, fjädrar osv. kan konstatera att det måste finnas en urmakare.

finnas en urmakare. På samma sätt måste den som ser det fininställda universumet konstatera att det finns en himmelsk ”urmakare”.

Jag tycker om det här argumentet av personliga orsaker. Min farfar var urmakare, och jag kan lätt framkalla bilden av honom i sin lilla verkstad med alla verktyg, urverk, lampan och luppen. Med stadiga händer förde han kugghjulen samman – och bad mig att inte röra någonting; för om en bit försvann, så var klockan förstörd. Hans mästarhänder kunde få urverket att ticka. Min klåfingrighet gjorde ingenting annat än att förstöra.

Är denna bilden irrelevant, eller kan man se en mästares händer i universum och på jorden?

Är universum fininställt?

Oavsett om man tror att universum är bortemot 14,5 miljarder år gammalt och uppkom genom en gigantisk expansion, eller om man tror att det finns andra förklaringar och tidsmodeller som stämmer bättre överens med vetenskapen, så är det en sak som står klar: Universum finns – och är fantastiskt! Med fantastiskt menar jag inte att vi ser det och kan förundras över dess storhet, ordning, skönhet eller andra saker – utan att världsalltet helt enkelt är objektivt fantastiskt.

Vårt universum ”styrs” av vissa konstanter. Vi vet t ex att all massa påverkas av gravitation; det är det som gör att vi har fötterna planterade på marken och att jorden går sin bana runt solen. Hur mycket gravitationen påverkar oss har att göra med massans storlek (det är därför en människa är ”lättare” på månen)

och avståndet från massan (det är därför haven påverkas av månens gravitation, men inte lika mycket av solens).

En tredje sak är med i räknestycket, och det är det som kallas "gravitationskonstanten". Enkelt uttryckt är det den som säger hur mycket en massa ska påverka en annan massa. Varför har inte jorden tio gånger starkare gravitation? Varför inte 10% svagare? Det är gravitationskonstanten som anger detta.

Varför är det viktigt? Jo, för att om gravitationen hade varit lite starkare så hade universum imploderat. Hade den varit lite lägre, så hade allt varit ett gasmoln, och planeter hade inte kunnat bildas. Hur mycket måste gravitationskonstanten förändras för att liv ska vara omöjligt? Tänk på en "gravitationstermostat" som har 10^{60} positioner (1 följt av 60 nollor). Det kan jämföras med vår kropp som består av 10^{14} celler. Om du ändrade "termostaten" en position åt höger eller vänster, så skulle alla planeter gå i upplösning – eller implodera. Det är otvetydigt fininställning.

Vad är det då som bestämmer att gravitationen ska vara precis det den är? Det finns tre alternativ:

1. Slumpen.
2. Nödvändighet; alltså att konstanten inte kan vara en annan.
3. Design. Det vill säga att en personlig skapare har fininställt den.

Vi såg nyss att det är en otroligt litet spann inom vilket vårt universum kan tillåta liv. Därför kan man med största sannolikhet utesluta slumpen. Det finns heller ingenting som tyder på att universum *måste* ha en gravitationskonstant som är precis den vi har. Då återstår det bara ett alternativ: Design.

Det som gör det hela så intressant är att gravitationskonstanten inte är den enda konstanten i universum. Det finns också ljusets hastighet, den starka och den svaga kärnkraften, Plancks konstant, partiklars massa, Hubbles konstans osv. Dessutom finns det andra variabler – som den sammanlagda massan i universum och hur fort universum expanderar – som spelar sin roll.

Har Gud fininställt universum för att liv ska kunna uppstå? Det verkar absolut så. Fysikern och kosmologen **Stephen Hawking** har sagt: "Det märkvärdiga är att dessa värden verkar vara precis inställda för att möjliggöra livets utveckling"

Kung David sa: "När jag ser din himmel, dina fingrars verk..."

Multiversum?

Vad är då den moderna vetenskapens svar på "urmakarargumentet", när det gäller universum? Jo, man måste ta till metafysiska och obevisbara påståenden. Den mest populära idag är "multivers-teorin". Den går ut på att det kan tänkas finnas ett "moderuniversum" som i oändligt lång tid har "spottat ut" universum med alla möjliga "inställningar", och till slut så har det av en ren slump blivit ett universum som är fininställt för liv. Som om du ger en miljon apor skrivmaskiner, papper och

Begreppet "Boltzmanns hjärna", går ut på tankeexperimentet att universum bara är en enda hjärna som fantiserar eller inbillar sig att den observerar ett universum.

tillräckligt med tid, så kommer de till slut skriva Shakespeares samlade verk.

Argumentet faller dock på flera punkter:

1. Det finns inga vetenskapliga bevis för detta moderuniversum. Det kan inte mätas, falsifieras, testas eller någonting annat som krävs för att en hypotes ska kunna kallas vetenskaplig.
2. Tanken att detta multivers är evigt skapar en rad logiska problem; oändlig gången tid är ett logiskt omöjligt begrepp.

3. Detta multivers måste också vara fininställt, för att kunna spotta ut "bebisuniversum" på löpande band. Och då är vi tillbaka där vi började...

4. Varför måste orsaken till vårt universum vara ett mekaniskt, opersonligt ting; varför kan det inte vara en personlig, allvetande, allsmäktig, evig och icke-materiell Skapare med stort S?

Boltzmanns hjärna

Alla har nog någon gång tänkt tanken: "Tänk om det bara är jag som finns? Tänk om allting bara sker i min hjärna?" Det är egentligen en känd filosofisk tanke som kallas *solipsism*. Det kommer från latinets "solus" som betyder ensam, och "ipse" som betyder själv.

Fysikern **Ludwig Boltzmann** har fått ge namn åt begreppet "Boltzmanns hjärna", som går ut på just tankeexperimentet att universum bara är en enda hjärna som uppkommit av en slump. Denna hjärnan fantiserar eller inbillar sig att den observerar ett universum – men det är bara en illusion.

Låter det otroligt? Osannolikt? Ovetenskapligt? Det har du rätt i. Men komplexiteten i en enda hjärna är otroligt mycket mindre än komplexiteten i ett helt universum. Därför är sannolikheten för att en Boltzmann-hjärna ska uppstå av en slump otroligt mycket större än att ett komplext universum med miljarder av hjärnor (och mycket annat!) ska göra det.

Om du inte vill tro på – eller om du känner att det är att begå intellektuellt självmord att godta – Boltzmanns hjärna, så kan du heller inte tro på universums uppkomst av en slump.

Är vårt solsystem fininställt?

Om man ska gå lite närmare oss själva, så kan vi se på vårt eget solsystem. Vi befinner oss i utkanten av Vintergatan, som den tredje planeten från vår egen stjärna, solen. I vårt solsystem har vi bland annat en stor planet, Jupiter, och runt vår egen planet Tellus, har vi en måne.

Har du tänkt på vilken tur vi har som har Jupiter i närheten? Jupiters stora massa gör att den har en hög gravitation – något som gör den till solsystemets "damsugare" som tar hand om himlakroppar av alla de slag som annars hade hotat att dras mot jorden och förstöra allt liv här.

Har du tänkt på vilken tur vi har som har en måne? Den ser till att livet har möjlighet att gå i cykler, och skapar ge-

nom ebb och flod livsnödvändiga rörelser i haven.

Har du tänkt på vilken tur det är att vi inte är så nära solen som Venus – eller så långt undan som Mars? Att det inte är så mycket syre i atmosfären att vi brinner upp – men heller inte så lite att vi inte kan utnyttja det för att leva. Att jorden inte är så stor att liv blir omöjligt – men ändå så stor att den kan behålla en livsnödvändig atmosfär?

Någon kanske säger att jag för ett bakvänt resonemang. De menar att det är som om en Lottomiljonär skulle säga att det var meningen att han vann på Lotto. ”Någon måste ju till slut vinna; men det är slumpen som säger vem som ska vinna.”

Argumentet är bra – men inte bra nog. Låt oss vända lite på argumentet. Säg att du drar en lott ur en tombola med mil-

sums fininställning. Man hoppas att man i framtiden ska kunna hitta en mekanism som förklarar hur allt kan vara så precist. Man försöker under tiden bortförklara Guds kosmos med att peka på påstått kaos: ”Universum är inte fininställt för liv! Vi kan inte leva en sekund utanför jordens atmosfär!” och andra nonsensargument är mer använda än vad som borde vara lov...

Men när det kommer till livet på jorden, så är man frimodig: Livet uppkom i ”ursoppan”. Gunstiga väderförhållanden (gärna med många blixtar), många varma källor och vulkanutbrott. Det sa ”pang” eller ”blubb” och den första cellen var ett faktum. Lägg gärna in några halvkväda visor om Darwin (även om hans teorier inte har något med livets *uppkomst* att göra), och du har våra skolböcker och vår populärvetenskapliga litteratur i en

Jupiters stora massa gör att den har en hög gravitation – något som gör den till solsystemets ”dammsugare”.

jarder av lotter. Du drar storvinsten. Nu är frågan hellre: Hur stor är chansen att du slumpmässigt drog rätt lott – och hur stor är chansen att någon har sett till att du fick den rätta?

Universum är fullt av stjärnor – och det finns många solsystem. Men om man lägger ihop de ca 200 faktorerna som måste till för att liv ens ska ha förutsättning att uppstå på en planet, så blir utbudet ganska litet.

Kan det inte hellre vara så att vårt solsystem är fininställt för liv? Perfekt storlek på solen, perfekt avstånd från solen, perfekta förhållanden på planeten – och en dammsugare bara någon planet bort...

”När jag ser din himmel, dina fingrars verk...”

Är livet fininställt?

Det ska sägas att många vetenskapsmän biter sig i läppen när det gäller univer-

liten ask.

Har argumentet om det fininställda universumet (det kallas för övrigt ofta ”Det teleologiska gudsbeviset”) någon betydelse för livets uppkomst? Ja, så absolut. För även om biologer gärna hänvisar till naturligt urval och ”survival of the fittest” (den starkes överlevnad) när det gäller livets utveckling – så har det ingenting att göra med livets *uppkomst*.

I sin bok *Illusionen om Gud* av biologen **Richard Dawkins** argumenterar denne runt livets uppkomst:

”Om oddsden för att liv spontant uppkommer på en planet vore en miljard mot ett, skulle denna bedövande osannolika händelse ändå inträffa på en miljard planeter.”

En miljard planeter med liv! Det låter som ett fantastiskt räknestycke. Han upprepar det dessutom två gånger efter varandra, eftersom, som han säger, ”den slutsatsen är så överraskande”. Inte bara

skulle detta räknestycke förklara hur vi kan ha liv på jorden – men dessutom antyder det att det kan finnas liv på andra planeter.

Jag önskar inte att vara så raljerande och nedlåtande som Dawkins är i sin bok; men hans oddsberäkningar är långt uppåt väggarna. Oddsden för att liv spontant ska uppstå är inte en miljard mot ett. Matematikerna **Chandra Wickramasinghe** och **Fred Hoyle** räknade 1981 ut oddsden för att livet skulle uppstå av en slump som ett mot 10^{40} 000. Andra har inte så höga tal – men opererar med 10^{450} eller liknande. Det är ändå så ojämförbart mycket högre än en miljard att Dawkins siffra känns som det mest slumpartade av allt...

Det finns ingen känd mekanism som kan förklara hur livet uppkom. Tid och slumpmässiga faktorer kontra de otroligt låga oddsden är helt enkelt för dålig mekanism. Vetenskapen sträcker sig efter halmstrån i tron att framtiden kanske ska ge någon förklaring – en lisa för den gudsfrånvända själen.

Luckornas gud?

Ateister älskar att tala om att kristna har en ”god of the gaps” (luckornas gud), och att vi sätter in Gud i alla de luckor vetenskapen ännu inte har förklarat. Man säger att troende en gång menade att blixtar var Guds verk – och att man flyttade positionerna först när vetenskapen bevisat att så inte var fallet. På det sättet har positionerna flyttats bakåt så till den grad att Gud har blivit överflödig.

Påståendet är inte bara Don Quijotes hopplösa strid mot inbillade drakar (så vitt jag vet finns det ingen som tror på ”luckornas gud”); det är också ett argument som går lika bra åt andra hållet. Ateister vägrar att gå dit bevisen leder, och vägrar räkna med möjligheten att det finns en intelligent Skapare bakom universums och livets fininställning. I stället hänvisar man till ”luckornas slump”. Tanken är att man kan säga: ”Livet finns ju – och Gud finns inte – alltså *måste* livet ha uppkommit av en slump!”

Vart leder bevisen?

Vi måste fråga oss: Varför vägrar ateisten att gå dit bevisen leder? Bibeln säger att när människorna inte prisade och tackade Gud, så tillät Gud att de gick sin egen väg (Rom 1:21-24). Gud såg att deras förstånd blev förmörkat av falska föreställningar, när de bytte ut Skaparen

Han kan låta ljus gå upp också i ditt hjärta. Tro på honom som skapelsen vittnar om!

mot det skapade.

Men bibeln säger också att vi ska bryta ner de tankebyggnader som reser sig upp emot kunskapen om Gud (2 Kor 10:4-5)

och att evangelium är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror (Rom 1:16).

Därför får vi aldrig förlora tron på förkunnelsen om Gud som universums

Skapare.

Och om du läser detta och ännu inte känner universums Skapare, så säger bibeln:

”Ty Gud som sade: ‘Ljus skall lysa fram ur mörkret’, han har låtit ljus lysa upp våra hjärtan...” (2 Kor 4:6).

Han kan låta ljus gå upp också i ditt hjärta. Tro på honom som skapelsen vittnar om!

När vi ser universums fantastiska fininställning, månen och stjärnorna som är så precist ihopskruvade för att vi ska kunna leva på vår otroliga planet; då måste själen brista ut i lovsångsljud: Gud är stor! Hans eviga väsen, hans gudomliga härlighet, hans allmakt och hans tankar är klart synliga i hans skapelse! ■

Gör av mig ett kärll för andra, o Gud!

Vittnesbörd av Keren Lèon

Hela mitt liv har jag varit väldigt blyg, och alltid lidit av människofruktan. När jag gick i skolan och skulle stå upp i klassen och ha föreläsning för kamrater jag känt i sex år, vågade jag aldrig göra det. Jag skolkade varje gång, för jag var så rädd för att stå där och prata inför dem. Jag kände att genom att vara så blyg inför andra, så sjönk jag liksom. Jag började må dåligt och hamnade i en depression. Jag kunde inte vara mig själv. Mamma sa alltid till mig att jag måste släppa taget om min blyghet, jag kunde inte fortsätta vara så där.

När jag blev frälst, fick jag uppleva hur Gud ville förändra mig och ta bort rädslan och blygheten i mitt liv. Det där med att vara blyg och rädd för folk var ju ingenting som Gud gett mig. Det var djävulen som ville att jag skulle tiga och inte tala om evangeliet. Han

ville att jag skulle vara tyst. Men Gud utmanade min rädsla så att jag blev löst, och idag kan jag stå här och vittna om att jag är fri. Jag brinner nu för att predika och tala om att Jesus lever! Jag är så glad och lycklig över att Jesus har frälst mig och tagit bort den där blygheten från mig.

Jag vill läsa en vers från en sång:

”Gör av mig ett kärll för andra, o Gud, där de dricka kan ditt liv.

Släcka törsten vid din källa, finna vilan vid din sida.”

Vi vill ju alla vara ett kärll för Jesus. Vi vill vara instrument som Gud kan använda för att genom evangelium hjälpa andra människor; bli kärll där andra kan dricka Guds liv. Det är han som ger oss livet. Vi kan släcka törsten vid hans källa, för han är den enda källan som finns.

Människan törstar efter saker; världsliga saker om man inte är kristen. Men

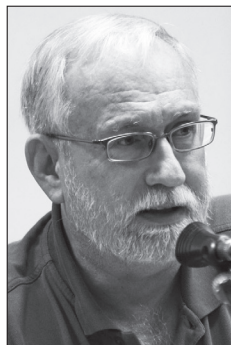
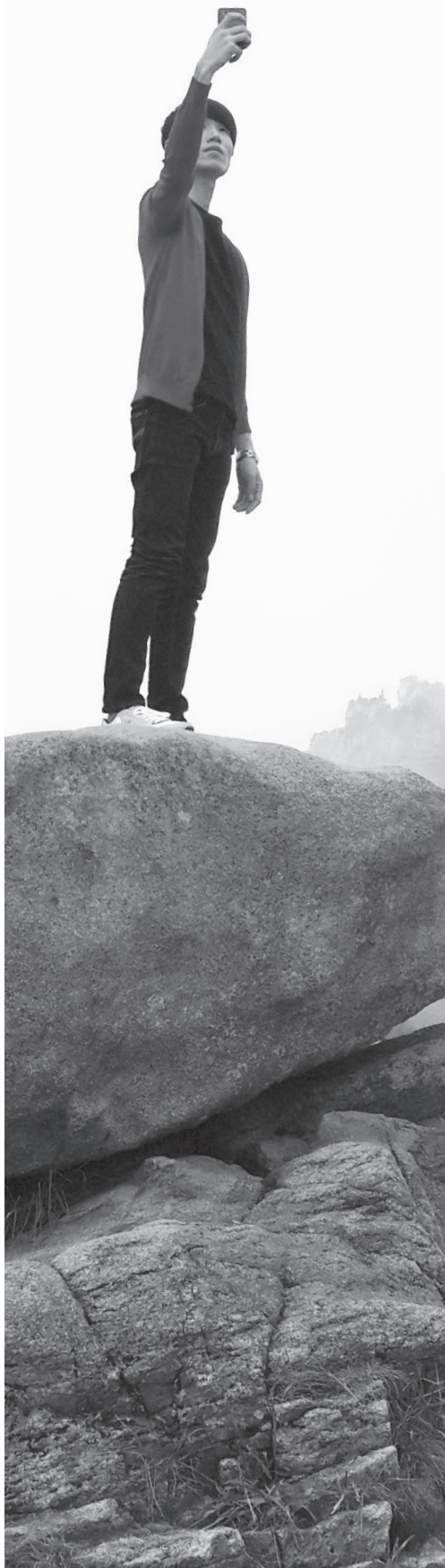

den kristne törstar efter Gud, och efter att bli uppfylld av honom! Vi söker honom för att bli det här kärlet som han vill göra av oss, som svämmar över av liv. Då blir vi använda av den Helige Ande och av Gud i den här världen som verkligen behöver höra mera om Jesus.

När vi söker honom och hans källa då kan vi finna vilan vid hans sida. Det är vid Guds sida vi kan finna den riktiga vilan och lyckan som inte världen kan ge oss. Den hittar vi i Jesus. Vi måste sträva efter att få bli det här kärlet som Gud vill göra av oss. Amen! ■

Generation

ME

Jan Egil Hafsahl, ur *Pilgrimen* nr 2 2013

Många räknar **Callum Brown**, professor i modern europeisk historia vid University of Glasgow som den som på mitten av 60-talet introducerade uttrycken ”generationsmotsättningar” och ”generationsklyftor”.

Själva tanken är av långt äldre datum. Den grekiske poeten **Hesiodos** skrev redan på 700-talet före Kristus om ”tidens lättsinniga ungdom, som lägger i dagen en likgiltighet bortom vad ord kan förklara”.

Den franske munken **Peter Eremiten**, påve Urban II:s mentor till korsstågen, skrev år 1114:

- Ungdom tar inte hänsyn till de äldre, och århundrades visdom ses ned på som värdelösa dumheter. De unga männen är lata – och de unga kvinnorna är oanständiga och opassande i sitt tal, sitt uppträdande och sättet de klär sig på.

I *The winter tale* från 1610, sex år före sin död, låter **William Shakespeare** herden i berättelsen ge uttryck för sina personliga tidsreflexioner:

...de unga gör inte något annat än att driva meningslöst omkring, medan de talar nedsättande om de äldre, stjäla och slåss.

Sociologerna kopplade raskt den motkultur som uppstod på 60-talet – såväl i hippiekulturen som i den kristna Jesusväckelsen – till tidens nya modeord

för samhällsstudier: ”the babyboom generation”.

Den amerikanske historikern och ekonomen **Neil Howe** gav 1996, i samarbete med demografen **William Strauss**, ut boken *The Fourth Turning*, i det de kallade ”en studie av generationsskiftes-cykler (”turnings”). Howe-Strauss byggde från ”babyboom”-generationen ut ett helt system – ett system som framledes är i flitigt bruk inom sociologin. En rad författare kastade sig över popularitetsvågen efter *The Fourth Turning*:

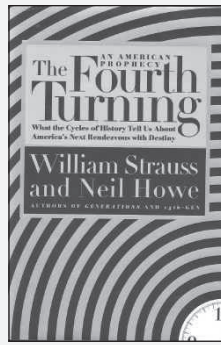
George Barna: *Baby Busters*, *The Disillusioned Generation*. **William Mahedy**: *A generation alone*. **Tim Celek/Dieter Zander**: *Inside the Soul of a New Generation...* för att nämna några.

Howe-Strauss-systemet tog utgångspunkt i vad de kallade ”The World War Generation” (”Världskrigsgenerationen”) och förklarade denna generation som ”människor födda åren 1901-1924”, alltså människor som nu är omkring 90 år eller mer.

Generationen fick också namnet ”The Civic” (Borgarna) eller ”G.I.-generationen”, ”The Greatest Generation”.

Enligt Howe-Strauss var de familjekära och hårt arbetande människor, som var villiga att offra sig själva och sitt ”för kung och fosterland”.

”The World War Generation” följs i Howe-Strauss-systemet av ”The Builders”, (Bygg-generationen), människor

Neil Howe och William Strauss gav ut boken "The Fourth Turning". En studie av generationsskiftes-cykler.

födda perioden 1925-1945, människor som i dag är mellan 68 och 88 år. The Builders var den generation som kämpade i andra världskriget – en generation som enligt Howe-Strauss "gav mycket och krävde litet", i det att de senare tog tag i återuppbyggnaden efter kriget. De kallas därför också "The silent generation" (Den tysta generationen).

Författaren **William Manchester** kallar dem "tillbakadragna, försiktiga, fantasilösa, stilla – och delvis likgiltiga".

Bygg-generationen var i stort religiös, men långt ifrån kristna – och utgjorde den första generationen där skilsmässa var allmänt accepterat.

Generationens yngsta tog med tiden alla tekniska innovationer i bruk – och i motsats till G.I.-generationen blev de fångade av en nästan panisk skräck för att åldras, eller i alla fall att se gamla ut. Det sista påståendet är hämtat från författaren **Elwood Carlsons** bok *The Lucky*

Few- Between the Greatest Generation and the Baby Boom (2008). The Baby Boom-generationen består, enligt Howe-Strauss, av de som är födda mellan 1946 och 1963 – människor som idag är mellan 50 och 67 år.

"Boom" refererar till de starkt ökande födelsetalen efter kriget: dagens fruktade "äldrevåg". De dramatiska sociala förändringarna förde till att generationens unga satte frågetecknen vid det normalt erkända, och resulterade i en motkultur med åtföljande protestväckelser. Också de politiska radikalisterna blev med tiden mjukare i kanterna, och röda fanor och långt hår byttes ut mot dokumentmappar burna av välfriserade börsanalytiker, där "väpnad revolution" blev tillbakavisad med en axelryckning som "ungdomlig dårskap". Baby-boomerna blev välutbildade, överbetalda globetrotter och hela världen blev deras lekplats.

Generation X, den postmoderna män-

niskan, föddes, om vi ska tro Howe och Strauss, åren 1964-1981, dagens människor i åldersgruppen 32-49 år. Själva uttrycket är hämtat från den kanadensiske författaren **Douglas Couplands** berömda roman *Generation X* (1991), där den unge Andy är i ständiga diskussioner med sin 40-åriga babyboom-chef Martin.

Uttrycket hade varit i bruk redan på 70-talet om den vita, brittiska arbetarungdomens subkultur, men Couplands roman gör Generation X till ett begrepp för en hel generation människor, som den amerikanske historikern **Paul Fussell** sedan definierar som ett slags antistatus-tecken, där "X" står för motsatsen till allt det tidigare generationer hade stått för. Andra kallar x-generationen för "AIDS-" eller "HIV-generationen", medan andra fokuserar på historiens högsta statistiker för skilsmässor och självmord. "Generation X känner sig löst från allt och fri till allt" är huvudtesen i en annan karaktäristik.

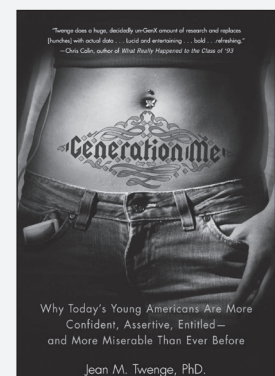
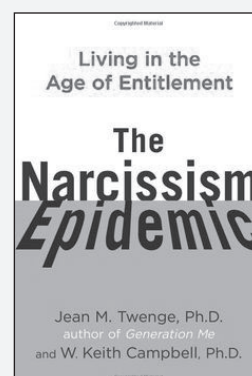
Enligt "superbloggaren" **Sally Kane**, visar en x-are "förakt för auktoriteter och strukturerat arbetsliv" och byter, i jakt på karriär och högre lön, arbete lika ofta som en boomer byter skjorta. Sally Kane är själv en x-are och har publicerat hundratals av karriärrelaterade artiklar i tryckta och nätbaserade medier.

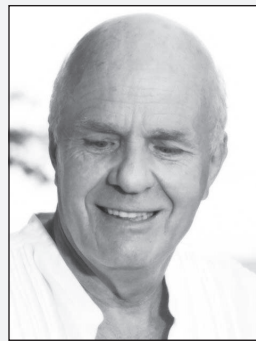
Howe-Strauss opererar med ännu ett generationsskifte: "Generation Y" eller "The Millennials". Y- eller milleniumgenerationen utgörs av dem som är födda 1982 eller senare, alltså dagens 30-åringar eller yngre. Y-generationen

”Dessa 70-, 80- och 90-tals individualister har, enligt professorn, "aldrig upplevt krig, aldrig satt plikt framför egna intressen och behov – och har växt upp med den personliga övertygelsen om att de är unika, och att allt de gör är rätt och riktigt".

Psykologi-professorn Jean D Twenge som gett ut böckerna *The Narcissism Epidemic* och *Generation Me*.

Norman Vincent Peale, Charles Capps, Robert H. Shuller och Wayne Dyer är några av representanterna för ideer om positivt tänkande och framgångslära.

är, enligt sociologerna, ännu mera teknologiskt medvetna än X-generationen. Omgivna av smarttelefoner, bärbara datorer, läsplattor och andra gadgets, föredrar de att samtala via e-post, sociala nätverk eller textmeddelanden istället för genom traditionella former av kommunikation. Generationen är ännu för ung till att bli klart karakteriserad, men är enligt Sally Kane ”själsäker, ambitiös och prestationsorienterad”, där den är online 24 timmar om dygnet, sju dagar i veckan.

Med psykologiprofessorn **Jean D Twenge** från San Diego State University, USA, kommer nya ord och uttryck in i sociologistudiet. Twenge önskar, genom böckerna *The Narcissism Epidemic* och *Generation Me*, att slå sönder den stereotypa generationsindelningen som har varit rådande de senaste 20 åren.

Twenge undervisar för enkelhetens skull om en två-delning av västvärldens överflödssamhälle: ”The TV Generation” och ”The Net Generation”, uppkallad efter de första generationerna som växte upp med respektive TV och Internet.

Twenge lägger i sina böcker särskilt vikt vid ”den digitala generationen” och det är inte mycket framtidsoptimism som följer i beskrivningens kölvatten. Det är den generationen som nu ska överta styret av vår värld. Det är dagens 20-, 30- och 40-åringar Twenge har gett det föga smickrande namnet ”Generation Me”, där de alla har växt upp med den föreställningen att var och en av dem är universums centrum. Dessa 70-, 80- och 90-tals individualister har, enligt professorn, ”aldrig upplevt krig, aldrig satt plikt framför egna intressen och behov – och har växt upp med den personliga övertygelsen om att de är unika, och att allt de gör är rätt och riktigt”.

Den digitala generationen förväntar sig ett välbetalt jobb, så intressant att det gränsar till hobby, men likväl med så god ekonomisk utdelning att de har råd med ett stort hus eller en gedigen lägenhet, där de kan parkera en tystgående tysk bil med automatlåda i undervåningens garage eller i uppfarten med inlagda värmekablar. En stuga vid sjön – eller på fjället – eller

i södern – eller varför inte en på varje plats – är obligatoriskt. De vill jobba lite mindre – och tjäna lite mer – för att de är unika. För att de förtjänar det.

I stället för att förbereda de unga på livets hårda realiteter, har ”Generation Me”-föräldrarna utrustat barnen med en så överdriven självtillit

att det ibland gränsar till narcissism. Twenge varnar för det som kan hända när självbilden exploderar i mötet med samhällets oförsonliga verklighet, i det att hon pekar på forskningsrapporter om barn som inte tål någon form av kritik: De skyller på läraren om karaktären är dålig, på McDonalds om bikinin inte passar och annars på föräldrar, politiker och samhället i övrigt för allt som inte går riktigt som det ska. Så långt Twenge.

Generationstänkandet har också slagit in helt i kristenheten. En kort titt på de olika tidningarnas religiösa annonser räcker för att underbygga mitt påstående. Vi har ”ungdomsfestivaler” och konferenser för ”unga vuxna”. Det är möten för ”Jesuskvinnor” och för män som vill avlägga ”trohetslöften”. Det är träff för ”kristna motorcykelentusiaster” och för ”kristna idrottare”. Det arrangeras möten för ” singlar”, för ”gifta barnlösa” och för ”familjer med barn”. Det finns speciella konferenser för ”oss över 60” och ”äldreträff” för troende pensionärer – allt tryggt arrangerat innanför vattentäta skott och med höga skiljeväggar. Här är något för varje generation – och för varje fas i livet. Ibland förefaller det som om kristenheten är mer påverkad av Howe och Strauss än av Jesus och Paulus.

Att läsa Twenges beskrivning av Generation Me är en skrämmande läsning – men ingen överraskning för den som är känd med sin bibel. Aposteln Paulus ger följande beskrivning av den sista tidens generation:

–Det skall du veta att i de sista dagarna skall det komma svåra tider. Människorna kommer att älska sig själva och vara penningkära, skrytsamma, stolta, hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa... (2 Tim 3:1-2).

Då författaren **Wayne Dyer** kom med de första *Älska dig själv* -böckerna i mitten av 80-talet, öppnades en sluss för en flod av självförverkligandeböcker: ”Älska dig

I stället för att förbereda de unga på livets hårda realiteter, har ”Generation Me”-föräldrarna utrustat barnen med en så överdriven självtillit att det ibland gränsar till narcissism. Twenge varnar för det som kan hända när självbilden exploderar i mötet med samhällets oförsonliga verklighet.

själv! Le mot din spegelbild varje dag och hylla dina positiva sidor. Följ dina drömmar! Det är meningen med livet! Börja idag!”

Redan på 50-talet hade **Norman Vincent Peale** börjat undervisa kristenheten om *The power of positive thinking*, tro genom metoder och tekniker. Nu kom TV-evangelisten **Robert H Shuller** ut på planen med sina böcker *The be happy attitudes* och **Charles Capps** med sina *Success motivations*. Böckerna om *enneagrammet* lyfte de kristna självförverkligandeböckerna till nya höjder – i klassisk älska-dig-själv-anda.

Framdeles är kristna bloggar fulla av tankar hämtade från det dubbla kärleksbudet, där fokus läggs på den andra delens sista mening: "...som dig själv".

Det hebreiska ordet *dôr* och det grekiska *genea* finns på flera ställen i de engelska bibelöversättningarna återgivna med ordet "generation".

De svenska bibelöversättningarna har valt andra ord och uttryck, som exempelvis:

Dôr:

- "släkt" (1 Mos 6:9)
- "avkomma" (1 Mos 15:5)
- "släktled" (5 Mos 7:9)
- "släkte" (1 Mos 7:1)
- "nya släkten" (Ps 71:18)
- "efterföljare" (2 Mos 16:32)
- "släkte" (Jes 53:8)
- "söner" (Jes 58:12)

Genea:

- "släktled" (Matt 1:17)
- "släke" (Matt 11:16)
- "på sin tid" (Apg 13:36)
- "släktled" (Apg 14:16)
- "släktled" (Apg 15:21)
- "släktled" (Ef 3:5)

En ny släkt börjar med ett barns födelse. Det bibelns *dôr* och *genea* understryker, är dock inte skillnaderna mellan generationerna, utan likheterna, i det att de framhäver tillhörigheten, sammanhållningen, enheten och homogeniteten. Ingen är född som en öde och övergiven ö i historiens stora ocean. Vi är alla ett led i en kedja. Vi tillhör en gemenskap.

Det är just samhörigheten som betonas i bibelns genealogi:

"... son till... son till..."

Den distansering från föräldragenerationen som sociologerna pekar på – och som är typisk för hela den västerländska kulturen – eller den gränsdragning mellan ålder, kön och särintressen som idag tar sig uttryck inom kristenheten, var totalt

Guds svar är en levande församlingsgemenskap. Den är levande, för den består av människor från alla åldersgrupper, med olika social status, men med det målet för ögonen "ta emot varandra".

frånvarande på bibelns tid – och är fjärran från dess undervisning om ett normalt församlingsliv.

Bibeln talar om gemenskap – tvärs igenom generationer, nationalitet, färg och kön.

"Är då Kristus delad?" frågar Paulus (1 Kor 1:13), där han går till rätta med Korintieförsamlingens splittrings- och fraktionstendenser.

Församlingen, Guds hus, är en "flergenerationsbostad", där de som en stor familj bär namnet "dem som delar vår tro" (Gal 6:10), "ett utvalt släkte", (eg. "a chosen generation" (1 Petr 2:9).

Tidens sociologer och samhällsanalytiker talar i maktlöshet om samtidens trivselkurva för tillfredsställelse och välbefinnande som pekar allt skarpare ned mot en meningslös avgrund – ett stup som inte ens de högsta "älska-dig-själv"-rop förmår förhindra – men ser ingen utväg ut ur disharmoni och missförhållanden.

Guds svar är en levande församlingsgemenskap. Den är levande, för den består

av människor från alla åldersgrupper, med olika social status, men med det målet för ögonen "ta emot varandra" (Rom 15:7).

-Men Gud har fogat samman kroppen och gett den oansenligare lemmen större heder, för att det inte skall uppstå splittring i kroppen, utan lemmarna ha samma omsorg om varandra (1 Kor 12:24-25).

Det kostar att bryta med tidens trender och strömningar – och tala om "vi" i en tid där "jag" inte bara är ett modeord, men en livsstil. Bibeln har inte olika Jesus-presentationer för olika generationer – ej heller är efterföljelsens budskap förkunnat för oss i olika ungdoms- eller ålderdomsutgåvor. De olika generationerna samlade i Guds *oikos*, hus eller hushållning, är generationens styrka. Är inte Jesus en gemensam nämnare och ett samlande objekt i församlingen, har den placerat sig utanför Ordets gränser och förvillat sig in i sociologins mörka irrgångar. ■

Ormen ömsa

- ekumeniken tar klivet in i världs

Text: Lars Bygdås

Föreläsningen i kristenheten har pågått under lång tid, främst genom katolska, antikristliga krafter. Ekumeniken mellan kyrkor och samfund har trappats upp till sökandet av gemenskap över religionsgränserna. Den interreligiösa rörelsen "den heliga alliansen" är på frammarsch över hela vårt land. Ja, det har blivit något av en kristen dygd att också visa världsreligionerna förståelse och res-

pekt. En sann kristen skall alltså också vara sant interreligiös.

Historiskt sett finns det ingen institution på jorden som visat större intolerans emot oliktkänkande än katolska kyrkan! Genom seklerna skallar: "Utanför kyrkan ingen frälsning!"

Nyligen uppvaktade representanter för åtta religioner kultur- och samfundsministern Alice Bah

Kuhnke med budkavlen *Vägra hata* och bad om pengar till Sveriges interreligiösa råds arbete (SIR). Hela processen får också en politisk dimension genom att framställa EU som det stora fredsprojektet. Den stora politiskt religiösa världskyrkan växer fram. Uppenbarelsebokens vilddjur – den gamle Ormen har ömsat skinn.

Väckelserörelserna i vårt land kämpade i sin tid mot kyrkan och statens rättstjänare för rätten att hålla fria gudstjänster i stugor och kapell. Bröder och systrar greps och straffades. Tusentals andra, som Kristina från Duvemåla, gick i landsflykt. Men väckelsen överlevde och vann seger i Kristi efterföljd.

Idag har väckelsefolkets arvtagare åter lämnat initiativet till kyrkan. Och frikyrkan har blivit en del av operationsbasen för den katolska interreligiösa rörelsen.

För ett år sedan publicerades i *Midnattsropet* nr 2, artikeln "Den politiserade ekumeniken" (Bygdås 2014).

En representant från Sveriges kristna råd önskade att kyrkorna borde ge sitt bidrag till ett enat Europa, och om detta skulle låta sig göras måste de själva vara enade. Den som stod för detta utspel var **Katrin Åmell**, dominikanernunna och känd föreläsare för Zen-meditation.

För att ge en bakgrund till utvecklingen de senaste åren kan vi här lyfta ett exempel på hur man arbetat för att utbreda ekumenik och interreligion:

"I augusti 2007 inbjöd "Arbetsgemenskapen kyrklig förnyelse" (aKF) till kyrkodagar om ekumenik under mottot 'För att världen skall tro'. Syftet var att belysa likheter, lyfta fram syskonskapet och ge vägledning i hur man ska gå vidare mot

Och jag såg ett vilddjur stiga upp ur havet. Det hade tio horn och sju huvuden och på sina horn tio kronor och på sina huvuden hädiska namn. Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat från världens grundläggning (Upp 13:1,8).

enhet, oberoende av lärofrågor. Bland talarna fanns bl a Ulf Ekman från Livets Ord, Fredrik Emanuelsson - romersk-katolsk präst, Katrin Åmell - dominikanernunna och ansvarig för ekumenisk teologi inom

Sveriges kristna råd. Dessutom medverkade Bertil Gärtner.

Över söndagens program finns ett citat av den kända new age-företrädaren Marianne Williamsson: - *Vi är födda att visa Guds härlighet som finns inom oss. Den finns inte bara i några av oss - den finns i oss alla.*" (<http://bibelfokus.se>).

(aKF), presenterar sig själv som varande "en idérörelse inom Svenska kyrkan som verkar för en förnyelse av kyrkans liv i en allmänkyrklig och katolsk anda" (<http://www.kyrkligfornyelse.org>).

Ormen har ömsat skinn! Tidigare gällde det ekumenik mellan kyrkorna och samfunden i Sverige. Idag gäller det ett närmande mellan religionerna. För både ekumeniken och den stora interreligiösa rörelsen är ledordet *fredsprocess*. En term som man lånat från den internationella politiska arenan. Bibeln lär att det är under ordet "fred" som antikrist kommer att framträda, och just för denna fredsprocess skall Antikrist tillbedjas.

Erik Sauer skriver i *Den korsfästes triumf*:

"Genom allt detta blir emellertid det antikristliga systemet en politisk trosgemenskap, där stat och religion sammanmältas, en världskyrka som avgudar

r skinn...

religionen

Joseph Ratzinger, en av ideologerna bakom försöken att ena religion och politik.

Anders Arborelius och Ulf Ekman har haft stort inflytande över utvecklingen i svensk kristenhet.

Sveriges interreligiösa råd har bildats

sig själv men som icke tål några andra motsatta åskådningar" (1945). Ställ detta uttalande mot dagens allmänna kärleksförklaringar i ekumeniska kretsar som verkar uttalas i ett tillstånd av direkt berusning – och det är just vad det handlar om, att läppja på skökbägaren.

Påven i Rom, ledande aktör.

Nu i år 2015 inledde påven **Franciskus** "Böneveckan" för kristen enhet med orden: "Det finns inget annat ord för det: splittringen mellan kristna är en skandal!" Franciskus är ju känd för sina skarpa uttalanden och menade också att det är oacceptabelt att använda Jesu namn för att underblåsa splittring: "Kristi namn skapar gemenskap och enhet, inte splittring."

Påven i Rom är alltså ledande aktör här. Frikyrkopredikanter och representanter för världens religioner har de senaste åren gästade Rom och talat om religionens roll för världsfreden. Före detta politiker som **Tony Blair** och **Gorbatsjov** är även de aktiva i det interreligiösa arbetet.

Ja, Israels politiske nestor, **Shimon Peres**, uppmanade påven att etablera ett "förenta religionernas forum", med FN

som förebild.

Här måste vi hålla i minnet att Israel kommer att slå in på antikrists linje i ändens tid!

I realiteten har Sverige stått under katolsk propaganda under många år. Framför allt katolske biskopen **Anders Arborelius** har varit flitig gäst på konferenser och i samtal i olika kyrkor. Och det råder ingen tvekan om vad som är målet för biskopen - Rom.

På en fråga tidningen Dagen ställde 2007, om alla kyrkor skulle gå in under Vatikanen, svarar Arborelius:

"Inte just Vatikanen. Det är ett historiskt begrepp. Men under Petrusämbetet. När Jesus säger att det är 'på den här klippan jag ska bygga min församling' så är det ju det vi menar.

- Med biskopen i Rom som högste ledaren?

- Ja, just det. Och i den här tiden är det väl mer nödvändigt än någonsin att det finns ett tydligt överhuvud. Inte minst i dialogen med övriga religioner" (Dagen 27 juli 2007).

Pingstpasorn **Peter Halldorf** och **Ulf Ekman** under sin tid i Livets Ord är andra som har förmedlat det katolska tänkandet till en ny generation i svensk kristenhet.

Europas andliga fundament

Den interreligiösa processen har en given plats i den Europeiska gemenskapen. EU som ju bildades av kristdemokrater och varma katoliker efter andra världskriget (se Midnattsropet 2 2014).

En av dem som varit mest aktiva i det vi nu ser ta form är före detta påven Benedictus XVI, **Joseph Ratzinger**. Som kardinal höll han ett föredrag i den italienska senaten under ämnet "Europas andliga fundament" den 13 maj 2004, publicerat i den svenska katolska tidskriften *Signum* samma år. Det kan vara intressant att tränga in i detta tänkande som leder mänskligheten in i världskyrkans interreligiösa värld:

- Men det mångkulturella kan inte bestå utan gemensamma riktpunkter. Förvisso kan det inte bestå utan vördnad för det heliga. Det bör med respekt bemöta det som är heligt för den andre, men det kan vi bara om det som är det heliga för oss - Gud - inte är främmande för oss själva. Vist kan vi och skall lära av det som är heligt för de andra, men det är vår plikt att införa oss själva odla vördnaden för det heliga och visa Guds ansikte som uppenbarats för oss - den Gud som tar sig an de arma och de svaga, änkorna och de faderlösa:

den Gud som är så mänsklig att Han själv ville bli människa, en lidande människa [...] Om vi inte gör detta, förnekar vi inte bara Europas identitet, utan vi försummar också att göra de andra en tjänst som de kan göra anspråk på.

För världens kulturer är den absoluta profanering som har utvecklats i västerlandet djupt främmande. De är övertygade om att en värld utan Gud inte har någon framtid. I så motto leder just det mångkulturella oss tillbaka till oss själva. Hur det skall gå för Europa i fortsättningen vet ingen. EU:s stadga över de grundläggande mänskliga rättigheterna kan bli ett första steg mot att Europa på ett medvetet sätt börjar söka sin själ" (Signum nr 9 2004).

Så talade en av kyrkans absolut mest framträdande teologer sedan 50-talet och som kanske mest av alla påverkat kyrkans lära och inriktning.

Det finns inte ett bibelord som uppmanar församlingen att delta i Europas sökande efter sin andliga eller politiska själ!

År 1948 skrev europamissionären **Tage Ståhlberg** i pingsrörelsens tidning *Den kristne* med tanke på Europa:

-Vem skall hinna först? Reformationens eller motreformationens arvtogare? Bibeln eller påven? Guds församling eller Katolska kyrkan?

- Tänk vilket oerhört böneämne!

Nio religioner...

Tidningen Dagen hade på senvintern en rad artiklar om det interreligiösa Sverige.

Vi citerar från Dagen den 27 februari 2015 under rubriken "Heliga allianser växer fram i Sverige":

"Vägra hata. Med det budskapet gick nio religioner samman och spred budskapet i sina egna heliga lokaler. Ett trettiotal utvalda personer sammanstrålade sedan på Utbildningsdepartementet för att lämna över budkavlen med detta kärleksbudskap till Alice Bah Kuhnke (mp), minister med ansvar för samfundsfrågor."

Inför denna uppvaktning rördes samfundsministern till tårar, rapporteras det vidare.

Karin Wiborn, Sveriges kristna råd, som deltog i mötet var fräck nog att be ministern om pengar till en skraddarsydd tjänst i arbetet med att bygga upp interreligiösa nätverk nationellt berättar Dagen. "Men runt om i landet är det på sina håll redan på plats. I ett antal kommuner har interreligiösa råd bildats."

Dagen rapporterar om det nya religiösa Sverige som växer fram men inte ett ord, inte en fråga om vad Guds Ord säger om allvaret av religiös beblandelse.

Rena landet!

Israel skulle inta Kanaans land. Löfteslandet.

Oscar Haglund skriver i sin bok *Kristi tillkommelse och Världsfulländningen* (1929), om hur Israel uttaget från den stora folkvärldens massa inträder i ett särskilt förbundsförhållande till Herren, med den höga uppgiften att bli ett ljus för hela jorden - att mottaga och förmedla den gudomliga uppenbarelsen; och Bibeln, Guds eget ord.

Josua ledde intåget över Jordan. Det blev strid från första stund. Mellan ökenfolket som bara kände *en* Gud och detta myller av kulter, tempel och demoner. Ja

det sägs av äldre historiker att Kanaan var själva källan till den hedendom som utvecklades i den grekiska och romerska världen.

Där stod kampen! Och vi kan följa denna kamp genom Gamla testamentets profeter. Mellan kultens demoner och den rena tron på Herren Sebaot, Hans ord och frälsning.

Religionsblandning eller "dialog" var fullständigt uteslutet.

Intag landet! Rena landet! var ordern och gång på gång ser vi himmelens härs-kara gripa in i striden.

Där står kampen även idag 2015 för att bevara församlingen som en ren och obesmittad brud!

Det är ju uppenbart hur exceptionellt religiöst Antikrist och hans system kommer att vara. Han kommer att förvåna och förföra hela mänskligheten inklusive Israel och namnkristenheten. Han kommer att göra under och tecken och alla former av häxeri och trolldom. Framför allt kommer han att förmå mänskligheten att tillbedja det första vilddjuret. En gudstjänst ingen mäktar ingripa mot.

Det kommer att ske under ytterst kultiverade och allmängiltiga former. Givetvis under massiv mediabevakning.

Det låter osannolikt och häpnadsväckande. Därför att vi så sällan läser det eller hör det förkunnas. I ekumeniska sammanhang ses det förmodligen som utopier.

Men det är Gudsordets mäktiga slutackord om tidsålderns avslutning, innan Messias kommer i sin härlighet. ■

Vedergäll BABYLON

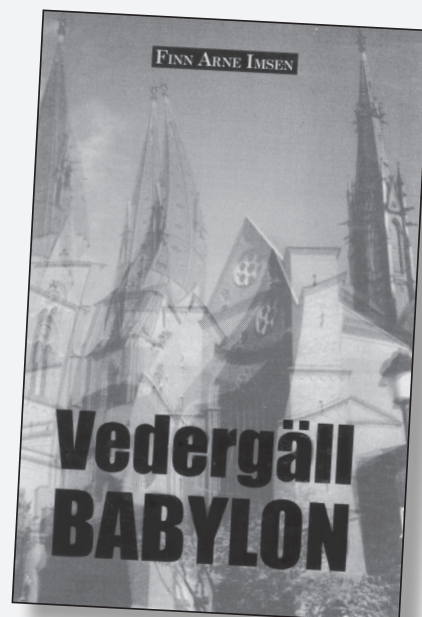
Av Arne Imsen, 80 sidor

I Uppenbarelsesboken talas drastiskt och dramatiskt om Babylons fall. Maranatapionjären Arne Imsen undervisar i en serie bibelstudier där frågorna och svaren är en profetisk utmaning till Guds folk. Läsaren förstår att varningen och risken att dras med i det babyloniska avfallet gäller alla.

Beställ boken på tel: 08 - 98 56 83

eller Epost: bmc@maranata.se.

Pris: 39 kr + porto

I hans fotspår

”Om någon vill gå i mina spår, måste han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig” (Matt 16:24).

Text: Tage Johansson

När Jesus vandrade här på jorden var det ofta stora skaror av människor som lyssnade fascinerat och djupt gripet till hans förkunnelse. Man häpnade över hans kraftgärningar, hur döda uppväcktes och besatta blev befriade. Hela städer och byar kom i rörelse. Där emellan kom han också till den enskilde personen som till exempel mannen som var besatt av en legion onda andar. En legion i den romerska armén kunde uppgå till sextusen man. Där fanns kvinnan som hade haft fem män, en annan kvinna som skulle stenas och en tredje som burit på en obotlig sjukdom i tolv år, och som blev botad av att röra vid hörntofsen på hans mantel.

Det står skrivet att Jesus vid ett tillfälle vänder sig om till människoskaran som följde honom, och så låter han dem plötsligt konfronteras med ett väldigt obekvämt budskap. I Lukas 14:25 läser vi om hur ”stora skaror följde honom och han vände sig om och sade till dem: Om någon kommer till mig och inte hatar sin far och sin mor, sin hustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja även sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge. Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte

vara min lärjunge”. I vers 33 i samma bibelsammanhang står det dessutom att ingen kan vara hans lärjunge om han inte avstår från allt han äger.

Alla dessa bibelord handlar om försakelse, efterföljelse och att förneka sig själv, att hata sitt liv i denna världen. Johannes 12:25 talar om vetekornet som skall dö. Jesu undervisning handlar sammanfattningsvis om det som måste röjas ur vägen för att vi ska kunna vara lärjungar och göra erfarenheter av vad det innebär att vara korsbärare i Jesu efterföljd.

När vi anammat Jesu budskap om att följa honom öppnas fantastiska möjligheter för oss. Den helige Ande kommer att kunna göra med oss som det står om Jesus, att han blev förd av Anden in i en livsgärning för Gud. Om Anden ska få suveränt inflytande över oss kan vi inte låta oss ledas av våra egna tankar och ideer, ta hänsyn till släkt och familjeförhållanden. Antingen vandrar vi som fiender till, eller berömmar oss av korset. Det är känsligt med korset, för det måste vara rest i våra egna liv i familjen och i relation till människorna. När Paulus skriver till Filipperna så konstaterar han under tårar att många vandrar som fiender till Kristi kors.

Då vi nu uppmanas att gå i Jesu spår,

förneka oss själva, ta korset på och följa honom, får vi fråga oss vad det innebär. Det finns två sidor att beakta i Jesu uppmaning. Den ena är att följa hans exempel då han vandrade här på jorden. Det andra hör nuet till, att genom den helige Ande, som blev sänd till vår hjälp, låta Jesus som person leva och utföra sina gärningar i och igenom oss. Jesus vandrade i Faderns vilja och stod alltid utanför människors tankar och vilja. Han gick aldrig in på deras villkor och låga begär. Han blev den hörnsten som blev förkastad av denna världen. Men inför Gud var han utvald och dyrbar. Då Jesus umgicks med människorna var det på grund av uppdraget han fått av Fadern, att frälsa och rädda de som var förlorade. Om vi ska stå helt för Jesus kommer vi inte att passa in någonstans, och vi kommer att uppleva det Jesus fick uppleva. Det finns ingen plats där vi kan vila vårt huvud.

Det gäller att inte bli så upptagen med det vi måste lämna i efterföljelsen, utan få erfara en underbar skörd, som kommer av vetekornets död. Dessutom står det att om grenen bär frukt så rensar vingårds mannen för att den ska bära mer frukt (Joh 15:2). ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00 Månd & Onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet: <http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Kan Jesu återkomst ske när som helst?

Text: Stig Andreasson

Jesu återkomst – ett ämne för ständiga spekulationer.

Det hände i Stockholm för några år sedan. Efter en gudstjänst inbjöds besökarna att övervara en mindre konstutställning i ett rum i kyrkan. En av tavlorna hade ett något gåtfullt motiv. Guiden förklarade att den föreställde Jesu återkomst. -Vad menar du? Skall han komma tillbaka? utbrast en av gudstjänstbesökarna förvånad. Under mina år i Frankrike har jag hört samma fråga. Folk har hört om ”den lille Jesus” i krubban, som är mycket omtalad, speciellt i juletid. Men om hans återkomst har man aldrig hört ett ord.

Bland dem som under historiens gång trott på Herrens återkomst har några menat sig kunna finna ut dag och stund för denna stora begivenhet. Miller fastställde den till oktober månad 1844. Men eftersom hans beräkningar inte stämde, uppstod stor förvirring bland hans anhängare. Jehovas vittnen kom fram till att rätt år måste vara 1914. Men inte heller då kom Fridsfursten. Istället utbröt det första världskriget.

Idag är det få som försöker sig på att förutsäga tid och stund för Jesu återkomst. Däremot finns det en del som menar sig veta när han *inte* kan komma. Man menar att en rad bestämda händelser måste äga rum innan Herren kan komma tillbaka. Somliga nämner till och med ett ungefärligt antal år innan vi kan förvänta Frälsarens återkomst. Därför lyder frågan i rubriken: ”Kan Jesu återkomst ske när som helst?”

Innan jag försöker ge ett svar måste jag komma med en precisering. Alla vet

att flera stora och viktiga ting kommer att ske i samband med Jesu återkomst. Men vi ser bort från allt som handlar om antikrists uppkomst och fall, vedermödans längd och tiden för tusenårsrikets upprättande. Vi koncentrerar oss på det som alltid varit den kristna församlingens saliga hopp och som beskrivs i första Tesalonikerbrevet 4 med orden:

-När en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ned från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord.

Kan detta ske när som helst? Utan att vilja polemisera med dem som står för

avvikande uppfattningar i denna viktiga fråga, önskar jag bara som en enkel bibelläsare söka ge ett svar. Det svaret blir ett obetingat ja. Orsakerna är flera. Här skall vi nämna några av dem.

Aposteln Johannes spontana svar på bibelns sista budskap.

I det sista kapitlet i bibelns sista bok möter oss en trefaldig försäkran. Tre gånger påminner Herren Jesus sin tjänare Johannes om att han kommer snart.

-Och se, jag kommer snart. Salig är den som håller fast vid profetians ord i denna bok. Se, jag kommer snart och har min lön med mig för att ge var och en efter hans gärningar. Han som betygar detta säger: ”Ja, jag kommer snart! (Upp 22:7, 12, 20).

På denna trefaldiga påminnelse svarar

Amen, kom Herre Jesus!

Johannes spontant. "Amen, kom Herre Jesus!" Och sedan konkluderar han: "Herren Jesu nåd vare med alla." Detta är bibelns sista ord.

Min bibel innehåller drygt 1700 sidor. På den heliga bokens allra sista sida upprepar alltså Jesus löftet om sin snara återkomst tre gånger! Och Johannes spontana svar: "Amen! Kom, Herre Jesus!" visar med all önskvärd tydlighet att för den gamle aposteln kunde Herrens återkomst vara en nära förestående händelse. Han kan knappast ha haft några vidlyftiga teorier om stora omvälvningar och betydande händelser som först måste ske innan Jesu återkomst kunde bli verklighet. Hans spontana svar visar att han måste ha betraktat Jesu återkomst som något som kunde inträffa när som helst.

I Guds tidsschema kan faktiskt Jesu återkomst betraktas som omedelbart förestående.

Många har sagt, att det måste absolut vara något fel i de bibeltexter som betygar att Jesus skall komma snart. Kanske är ordet "snart" helt enkelt felöversatt i våra biblar. För Jesus kom ju inte snart! Nu har det gått tvåtusen år och han har ännu inte kommit.

I mina unga dagar deltog jag vid ett tillfälle i ett möte i Norge. Troligen läste jag den gången precis den text från bibelns sista bok som jag just har citerat. I varje fall försökte jag säga något om att Jesu återkomst kunde ske snart och därmed när som helst. I mötet deltog också en gammal norsk-amerikan, som var på besök i hemlandet. Han mosade fullständigt sönder min enkla bibelförklaring. Enligt hans syn måste alla förstå att Jesus inte kunde ha menat att han bokstavligen skulle komma snart, för det gjorde han ju uppenbarligen inte. Nej, den norska bibeln var inte helt tillförlitlig. I hans engelska bibel stod det inte att Jesus skulle komma "snart" (soon), men det stod: "I come quickly" (Jag kommer kvickt och hastigt). Jag startade ingen diskussion med den gamle brodern från Amerika. Vilken bibelöversättning han hade vet jag inte än idag. I de vanliga engelska biblar som jag har står det att Jesus skulle komma "soon", vilket är precis samma ord som vårt "snart". Men naturligtvis hade brodern rätt i att det som sker när Jesus kommer, det sker "quickly", alltså fort och hastigt. Detta står ju också i bibeln. Enligt första Korintierbrevet 15:51-52 skall alla de troende, både le-

vande och döda, förvandlas "i ett nu, på ett ögonblick".

Trots detta står det klart att Jesu återkomst i många bibeltexter omtalas som något nära förestående, något som skall ske inom kort tid. Så är fallet med texten i Hebreerbrevet 10:37 som säger:

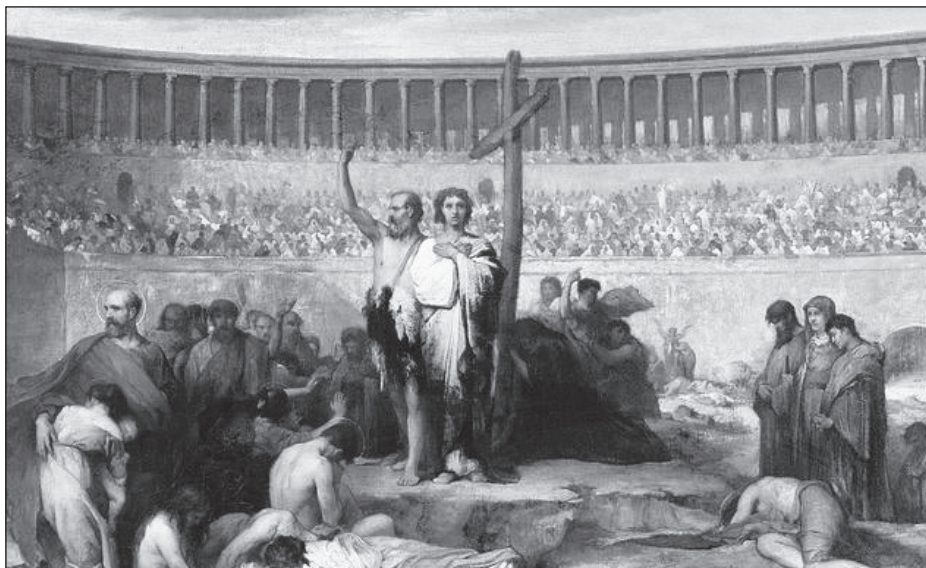
-Ty ännu en kort liten tid, så kommer han som skall komma, och han skall icke dröja.

Ja men, utbrister någon, den bibeltexten löser väl inte problemet. Han har ju redan dröjt med att komma i tvåtusen

Kanske väntar han just nu på någon som läser den här artikeln. Du har hört evangelium men ännu inte tagit ställning till Jesus personligt. Dröj då inte med att inbjuda honom som Frälsare och Herre i ditt liv. Då blir du redo att möta honom vid hans ankomst.

Förstår vi bibeln rätt, så är det bara ett gudomligt beslut som måste förverkligas innan denna tidsålder avslutas och Jesus kommer tillbaka för att hämta sitt återlösta folk. Enligt Paulus skall den nuvarande situationen bestå "till dess

Maranata! Trösta därför varandra med dessa ord.

är! Inte kom han snart och dröjt har han gjort länge! Ja, så kan det förvisso se ut från rent mänsklig synpunkt. Därför måste vi ställa in oss på Guds tidsschema. Aposteln Petrus hjälper oss med det. Han skriver:

-Framför allt skall ni veta, att i de sista dagarna kommer det människor som drivs av sina begär och som förtalar och hånar er och säger: Hur går det med löftet om hans återkomst? Ända sedan våra fäder dog förblir ju allting precis som det har varit från världens begynnelse. – Glöm inte detta, mina älskade, att en dag för Herren är som tusen år och tusen år som en dag. Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod med er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig" (2 Petr 3:3-4, 8-9).

Nej, Herren dröjer alltså inte med att uppfylla löftet om sin återkomst. Men han väntar! Och vad väntar han på? Att fler skall omvända sig och söka frälsning.

hedningarna i fullt antal har kommit in" (Rom 11:25). I sitt eviga rådslut har Gud tydligen bestämt att i denna tidsålder skall ett visst antal människor komma till tro på evangeliet och ingå i Guds rike. Först när detta bestämda antal är uppfyllt inträffar de stora begivenheter som står i relation till Jesu återkomst och som avslutar den nuvarande tidsåldern.

Eftersom ingen utom Gud själv känner storleken av "hedningarnas fulltalighet" känner heller ingen tid och stund för Jesu återkomst. Det har varit likadant för alla generationer av kristna, helt från apostolisk tid till våra dagar. Men de har alltid levat i förväntan. De har liksom de kristna i Tessalonika "omvänt sig till att tjäna den levande och sanne Guden och till att vänta på hans Son från himmelen". Denna förväntan gjorde dem inte till överandliga drömmare. Det står om dem att "från er har Herrens Ord gett återljud, överallt har er tro på Gud blivit känd"

(1 Tess 1:8 -10). De blev alltså tvärtom aktiva och missionerande. Bibeln antyder att det just är genom mission som Guds församling kan "påskynda" Guds dags ankomst (2 Petr 3:12).

Det urkristna hälsningsordet Maranata.

I sitt första brev till de kristna i Korint använder Paulus detta arameiska ord. Många har uttalat sin förundran över att aposteln i ett brev skrivet på grekiska och adresserat till en hednakristen församling plötsligt skjuter in ett ord på arameiska. Och det gör han utan att översätta det eller ens förklara vad det betyder. Det finns bara en förklaring. Det arameiska ordet "maranata" var tydligen lika känt bland de kristna som vissa andra hebreiska uttryck, som "amen" och "hosianna" eller lovprisningsordet "halleluja". David Hedegård skrev på sin tid att "hallelujaropet intog en framträdande plats i de första kristnas gudstjänster som ett uttryck för glädje och tacksamhet över frälsningen i Kristus". Vad gäller ordet "Maranata", så kan det antingen skrivas "marana ta" och betyder då "Du vår Herre kom!" eller "maran ata" och då blir betydelsen "Herren kommer". Det handlar alltså både om en bekännelse av tron på Jesu återkomst och om en bön att denna måtte ske (underförstått snart).

Somliga menar att "maranata" blev ett slags hälsningsord kristna emellan. För att än en gång citera Hedegård är

-uttrycket Maranata ett vittnesbörd om att den kristna församlingen alltifrån sin tillkomst har tillbett Jesus som Gud och att den likaså från början ivrigt har väntat hans återkomst i härlighet.

Det är då knappast tänkbart att de första kristna hade utarbetat vidlyftiga teorier om speciella händelser som måste inträffa innan Jesu återkomst kunde förväntas. De levde snarare i en innerlig förväntan på denna stora händelse. De visste ingenting om tid och stund men de trodde förvisso att den kunde inträffa när som helst.

Några kända gudsmäns syn på Jesu återkomst.

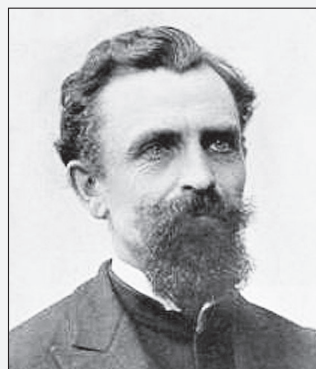
Tyvärr har budskapet om Jesu återkomst till stor del blivit ett debattämne i vår tid. Ingen kan påstå sig äga allt ljus över hela händelseförloppet som berör Jesu återkomst. Men speciellt tragiskt är det att de som tror att Jesus när som helst kan hämta hem sin församling ibland idag stämplas som villolärare och falska profeter. Den domen drabbar då en lång rad

Reuben A. Torrey (1856 – 1928).

Campell Morgan (1863 – 1945).

Fredrik Fransson (1862 – 1908).

Några av de gudsmän som levtt och verkat i en direkt förväntan på Jesu snara återkomst.

av väckelsehistoriens största gudsmän. Av utrymmesskal kan vi här inte nämna en alltför lång rad av dem. Men följande exempel är talande nog.

Reuben A. Torrey (1856 – 1928). Han var mannen som den store evangelisten Moody anförträdde ledningen av Bibelinstitutet i Chicago. Torrey var även pastor i Moodykyrkan samt hade världsvida evangelisationskampanjer tillsammans med sångaren Alexander. Torrey skrev många böcker, bl.a. den uppmärksammade studieboken *Vad Bi-*

beln lär, översatt till många språk. I den skriver han så här:

-Vi uppmanas oupphörligt att vara vakande, seende och redo för Herrens återkomst. Det måste därför vara en händelse, som så långt vi kan veta, kan inträffa vilket ögonblick som helst.

Campell Morgan (1863 – 1945). Denne engelsman blev en av sin samtids mest framträdande bibellärare och förkunnare, trots att han från början inte hade någon formell teologisk examen. Då han en gång talade till predikanter yttrade han följande:

-Ingen är skickad till evangelist eller predikant, utom den, som tror på Jesu återkomst på ett sådant sätt, att han tänker: "Han kan komma före jag slutar min predikan."

Fredrik Fransson (1862 – 1908). Kanske var han en av Sveriges allra största missionsmän genom tiderna. Frank Mangs skrev en gång om honom:

-Jag undrar om en så het och helig låga någonsin flammat i hjärtat på någon annan svensk.

Fransson grundade flera missions-sällskap, både i Norden och USA. Skandinaviska Alliansmissionen blev namnet på det amerikanska sällskapet, som på Franssons tid sände ut runt 50 missionärer. Idag är namnet ändrat till Evangeliska Alliansmissionen, på engelska förkortat till TEAM, och de har omkring tusen missionärer på olika håll i världen. Vi har mött flera av dem i Frankrike, där de utfört ett gott arbete. Fransson var också en ivrig förkunnare av Jesu snara återkomst. Det berättas att i ett möte någonstans i Sverige hade han övertalat ganska många av deltagarna att regelbundet sända en gåva till underhåll av missionärer i Kina. Då utropade en man: "Hur länge skall vi hålla på med det?" Fransson svarade ögonblickligen: "Bara tills Jesus kommer!" Han levde i en ständig förväntan på denna stora händelse och det utgjorde sporren i hela hans missionsgärning.

Med tanke på de rika frukterna av samtliga dessa mäns livsgärning står det klart att deras levande förväntan om att Jesus återkomst kunde vara omedelbart förestående, inte utgjorde något handikapp i deras liv och tjänst. Tvärtom var denna förväntan en sporre till ett alltmer helhjärtat tjänande. Ingen församling och ingen kristen kan förlora något på att leva i samma förväntan. ■

Herrens påsk manar till uppbrott

Församlingen är ständigt i rörelse; hon är på väg mot ett mål. Hon är satt här i tiden, men har ett uppdrag knutet in i evigheten, för vi hör nämligen Jesus till.

Av Berno Vidén

Som inledning läser vi ur andra Moseboken om när påskhögtiden instiftades. Mose får en befallning av Gud. Det är ingenting som sker av en slump. Det är väl förberett hos Gud. Inte bara förberett utifrån vad som hänt i Egypten när det gäller Israels, Guds folks historia, utan det finns en mycket större, evig plan med det hela. Bibeln lär exempelvis att Lammet blev slaktat före världens begynnelse. Den berättelse vi möter här är när Mose får befallning av Gud hur han ska gå till väga med folket. De ska förbereda sig för ett uttåg. Befrielsedagen är inne. Man vet att man ska förbereda sig; stå redo, ha vandringsstaven, skor, allt ska vara packat och klart. -Den här natten ska ni dra ut ifrån slaveriet. -Ni ska invänta den order som kommer. Det är mycket som ska ske den här natten. Men det som sker är ingen isolerad företeelse där och då, det här är något som skildrar Guds eviga plan för människan; något som stod färdigt redan i evigheten.

Innan himmel och jord skapades stod försoningen färdig. Paulus skriver att vi är utvalda i Honom *före* världens begynnelse. Han har tagit ut oss, han har sett

var och en av oss. Det här övergår allt mänskligt förstånd. Ingen kan vetenskapligt förklara det som står utanför tid och rum, det som är bortom de materiella tingen. Men bibeln uppmanar oss att söka det osynliga. Söka de andliga realiteterna. Vi fokuserar på honom som är orsaken till att det finns en skapelse - Jesus. Allt är skapat av honom, genom honom, till honom. Jesus står i centrum. Har vi vårt bibelstudium fokuserat på honom, blir många hemligheter uppenbarade.

I andra Moseboken kapitel 12 befinner sig Israels barn inför upprottet, redo:

-Och I skolen äta det så: I skolen vara omgjordade kring edra länder, hava edra skor på fötterna och edra stavar i händerna. Och I skolen äta det med hast. Detta är HERRENS Påsk (2 Mos 12:11).

Ni ska äta det med hast; eller, som det står i en annan översättning: snabbt. Hela lammet skulle ätas. När jag läser denna vers, ser jag framför mig församlingen i tiden. Vi vilar i Gud. Frälsningsverket är fullbordat, han har gjort allting färdigt för oss. Men mitt i denna vila finns också en order från höjden, något som ska ske med beslutsamhet. Något som ska ske

skyndsamt. Församlingen är ständigt i rörelse; hon är på väg mot ett mål. Hon är satt här i tiden, men har ett uppdrag knutet in i evigheten, för vi hör nämligen Jesus till. Det gör att vi får våra ögon öppnade för realiteter; hemligheter. Detta ger oss nycklar in i människors hjärtan. De flesta människor vandrar som fångar här i tiden. Man sitter fast i slaveri på olika sätt. Men så är församlingen; du och jag, här för att kunna öppna för människor, visa att här finns en annan väg. Vi förtröstar på Herren i allt, för allt är redan färdigt. Han har fullbordat frälsningen.

Det finns en berättelse i första Samuelsboken som handlar om herdepojken David. Han är också en förebild på vår konung Jesus. Jesus själv kallar sig för Davids son. När vi möter David i första Samuelsboken kapitel 17, ser vi en lillebror bland många bröder. Han är satt att vakta fåren. Hans tre äldsta bröder har tjänst hos kung Saul. Man står i ständig beredskap. Det är en allvarlig konflikt med en fiende. David kommer till stridsfältet vid ett tillfälle för att ge sina bröder mat och upptäcker att hela lägret är i oro. Soldaterna, till och med kungen, fruktar för den fiende som står mitt emot

dem. Bland de fientliga soldaterna är det särskilt en som framträder. Han stiger fram och utmanar och smädar Guds folk. Han säger: Har ni ingen kämpe som kan slåss mot mig? Och han förutsäger Israels undergång: Sänd fram någon som vinner i tvekampen – han får bli herre över de andra.

David kommer där som en ung pojke, en fåraherde, och hör ryktena. Han börjar ställa frågor. Vad händer? Hur kan det tillåtas att han får smäda Gud på detta sätt? Ingen gör något. Hur är det möjligt? Hans bröder säger åt honom: Vad har du kommit hit för? Är det för att se på striden och gotta dig i det spännande som sker? De ville trycka ner honom, helst få honom därifrån. Men David hade ett större allvar. David bar på något som inte är av denna världen. Han hade en inre styrka genom sin gudstro. Han litade på Gud. Oavsett vad som skulle hända, visste han att hos Herren var segern. Har Gud lovat något, då kommer det att ske. Även om det ser ut som det största nederlag så är vad Gud har sagt det som gäller. Detta bar David med sig i sitt liv, de löften han tagit del av. Han kom in i denna stridshärd på liknande sätt som Jesus kom in i världen. Om honom sa man: Vi vill inte ha profeter här som stör ordningen! Vi vill inte ha dig här Jesus! Gå! Vi vill inte ha någon som autoproklamerar sig som Messias.

Vår kamp är inte mot kött och blod, den är inte mot politiken. Vårt uppdrag är inte att reformera den här världen. Vi har ett helt annat uppdrag, och en helt annan kraftkälla än den här världen kan ge. Vi har ett uppdrag som är knutet inte till riksdagen, inte till EU-parlamentet, inte ens till Israel. Nej, vi har ett uppdrag som är knutet till himmelen!

David blev så småningom kallad upp till Saul, konungen. Ryktet hade gått om denne David, alla frågor han ställde. Och så säger David: Jag vill gå och kämpa mot Goliat. Ja men, vad kan du göra? Men han tilläts gå. Han erbjöds Sauls egen rustning. Han skulle klä på sig och bli stark genom denna jordiska vapenrustning. Han skulle likasom ikläda sig de makter som krävs för att kunna hävda sig och ta sig fram här i tiden. Han skulle kanske kunna bli minister, eller ett bra språkrör som kunde visa på en annorlunda väg. Ta fram de rätta värderingarna. Skapa en bra skola kanske. En fri skola, eller

något annat.

David förstod direkt att det här var fel. Han slet av sig den rustning man försökte klä på honom och lära honom använda. Han sa nej! Och så drog han iväg till bäcken och hämtade fem släta stenar. Han visste vem han tillhörde. Han visste vad hans uppdrag var, och visste vem som var hans härförare. Så gick han ut mot Goliat. Hela folket befann sig i fruktan. Man var rädd för vad som skulle hända. Hur kommer Goliat nu att agera? Kommer vi nu att bli filistéernas slavar igen? Eller vad kommer att hända? Man var så instängd, såg ingen lösning på problemet trots kungens löfte om att ge skattebefrielse och sin egen dotter åt den som nu skulle besegra Goliat. Det var ingen som vågade. Man såg bara det materiella, och sökte inomvärldsliga politiska lösningar, men kom fram till att det här går inte.

Så kommer David. Denne yngling. Detta föredöme som mitt i striden bevarar sitt lugn. Han gömmer sig inte bakom de stora vapnen. Han har ingen sköldbärare.

påskalammet, fanns där en vila, i kombination med att skyndsamt röra sig. David var trygg, trots att han inte hade något av vad som mänskligt sett krävs. Det står att han med hast drog mot Goliat. Det är församlingen i tiden. Den har ingenting av det man menar sig behöva här i världen. Vi har gjort upp. Herren har befriat oss. Han har frälst oss och gett oss ett nytt mål för vår vandring. Så kan vi vila mitt i stormen och samtidigt vara i denna rörelse. Se till att människor blir befriade, människor kommer loss. Människor får nytt hopp, människor får se vem Jesus är, hur han kan förvandla, hur han kan göra allting nytt. Vi måste komma ihåg att vi lever i en fruktansvärt ond värld. Vi möter den i stort sett överallt där vi drar fram. Vi får aldrig glömma bort att mitt i denna ondska finns det människor som lever, människor som är dyrt köpta av Gud. De väntar på en signal. De väntar på någon som ska säga något. Någon som ska räcka ut sin hand.

Det finns ett rop som det står om i första

*Det finns en kamp som vi
allesammans är mitt inne i.
Det finns saker ingen kan fly
ifrån. Vi drabbas av det hela
tiden på olika sätt. Alla dessa
inflenser som kommer och
vill tränga in i församlingen.
Allt som vill förstöra vad
Gud har gjort.*

Han förtröstar på Gud. Han vet att om Gud är med så kommer det att gå vägen. Han går till bäcken, tar sina stenar och går rakt ut mot Goliat:

- När då filistéen gjorde sig redo och gick framåt och närmade sig David, sprang David med hast fram mot hären, filistéen till mötes (1 Sam 17:48).

David var lugn mitt i stormen. På samma sätt som vi tidigare läste om

Moseboken 18:20, som jag tycker mig höra dag ut och dag in ute på missionsfältet och ute bland människor på gator och torg. Detta rop:

- Och HERREN sade: ”Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och deras synd är mycket svår.”

Det är en verklighet för människan som är bunden i synden. Ropet är stort. När det står här att deras synd är svår, då tänker

jag på att det man hör om Sodom oftast förknippas med omoralen och homosexualiteten. Stadens män som begärde att få lära känna Guds sändebud ville förgräpa sig på dem, vilket är syndens konsekvenser. Men när bibeln talar om Sodom och dess synd, är det mycket allvarligare än så. Bibeln talar om alla orättfärdigheter, förtrycket mot änkan och den fattige, mot den som inte har något. Bibeln talar om tiggaren och om flyktingen och presenterar dessa som lever i samhällets botten och säger: detta var din syster Sodoms synd. Vi läser om Sodoms synd i Hesekiels bok. Man brydde sig inte om de fattiga. Det här är ett budskap till oss idag som är så angeläget. Här måste församlingen vara en protest och ett föredöme i barmhärtighet, genom att ställa sig över allt detta politiska käbbel som råder.

Man ska vara för eller emot tiggare, för eller emot flyktingar. För eller emot islamisering. Allt detta som kommer in över vårt land. Man förväntas ta ställning för den ena eller andra politiska åsikten. Syskon, vi måste ställa oss över detta! Det är inte den vapenrustningen Gud har gett oss. Vi har fått en annan. Oavsett vilket statsskick vi lever i, om det är demokrati eller diktatur eller vad det vara må, så har församlingen ett uppdrag. Vad är det? Vinna människor! Räcka ut sin hand till den nödlidande och förtryckte! Ge husrum, visa på Guds omsorg över den som ingenting har, den som ingenting är, den som alla spottar på. Det var så Jesus gjorde. Tänk vilka barriärer Jesus bröt, då han här med sitt liv betjänade människorna. Vad han utsatte sig för då han blev hånad. Man ville stena honom. Men vilken underbar väg han öppnade för oss!

När vi läser om detta rop från Sodom och Gomorra, så är frågan idag: har vi öron med förmåga att höra, med förmåga att tränga in i människors situation och se. Tror du evangelium är en Guds kraft till frälsning, att det kan förvandla människor? Tror du att det kan resa upp dem som sitter bundna i olika ting – materialism, religion, droger allt vad det kan vara? Evangelium är en Guds kraft till frälsning! Jesus själv är borgensmannen för detta. Alla måste på ett eller annat sätt fly Sodom – eller gå under. Det fanns inget alternativ. Det här är också ett tidstecken. Jesus själv talar om Lots tid, om Sodom. Han nämner Lots hustru. Han talar om att så ska det ske vid människosonens tillkommelse. Det är så många tidstecken

som går igen. Vi möter dem i vår tid. Ropet finns där. Människorna finns där. Alla måste fly eller gå under. Det finns inget alternativ. Vi läser i första Moseboken kapitel 19 om hur Sodom blev förstört, om hur Lot blev räddad genom Abrahams förböner:

- Och då han ännu dröjde, togo mannen honom vid handen jämte hans hustru och hans båda döttrar, ty HERREN ville

om Babylon. Då ser vi Sodom utbredd som en världsmakt; en makt som har hela mänskligheten i sitt våld. Då är det ett budskap som aposteln Johannes får möta här. Bibeln jämför Babylon med denna världsmakt. Vi kan läsa om vilddjuret. Vi kan läsa om Guds ärkefiende som förvillar folken, som gör att människor lämnar Gud och istället förlitar sig på världen. Vi kan läsa om Antikrist, och alla dessa

När ropet om Jesu tillkommelse tystnar, detta rop som bibeln är så genomsprängt utav, då blir vi istället inomvärldsliga och faller offer för och formas efter världens sätt att tänka.

skona honom; och de förde honom ut, och när de voro utanför staden, släppte de honom. Och medan de förde dem ut, sade den ene: "Fly för ditt livs skull; se dig icke tillbaka, och dröj ingenstades på Slätten. Fly undan till bergen, så att du icke förgås" (1 Mos 19:16-17).

Vilket budskap! Varför talar Jesus om det här? Det är precis så här vår värld är. Fly för ditt livs skull. Vart? Till bergen; till klippan! Till Jesus! Han som är församlingens huvud. Han som är vår fasta tillflykt här i tiden. Det är Jesus.

Vi läser längre fram: -Men skynda att fly undan dit...(v 22).

Fly med hast! Det här är egentligen ganska enkel undervisning vi läser i bibeln. Det behövs inga stora utläggningar för att se denna klara linje Guds Ord ger oss. Det handlar om att gå från mörker till ljus. Från död till liv. Bibelns budskap är Jesus i centrum för allt vad du gör. När vi här läser om Sodom och Gomorra är det en liten del av det hela. Vi möter också i Uppenbarelseboken budskapet

företeelser. Jag bara nämner några. Vi vill inte vara med i detta. Vi vill inte ta något märke i handen, ha dessa microchip, osv. Men vi läser i Uppenbarelseboken kapitel 18:

- Och jag hörde en annan röst från himmelen säga: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk..." (Upp 18:4).

I mitt folk. För det första: vad gör Guds folk där? Hur kan de förknippas med detta Babylon? De får här befallningen att dra ut ifrån henne. Det finns en kamp som vi allesammans är mitt inne i. Det finns saker ingen kan fly ifrån. Vi drabbas av det hela tiden på olika sätt. Alla dessa influenser som kommer och vill tränga in i församlingen. Allt som vill förstöra vad Gud har gjort. Allt som vill ockupera våra barn. Varför är det alltid en sådan kamp om barnen? Varför är skolan alltid en sådan kärnfråga? Så fort man rör vid den, är det som om alla myndigheter kokar. Rör inte statens barn! Men befallningen från Gud är: "Dra ut ifrån henne, ni mitt folk!" Ska vi utrymma världen? Vi kanske inte ska göra det än, men jag hoppas vi är på väg! Alla dessa frågor som omger oss dagligen, som handlar om politik,

religion, skolan etc. har många gånger en väldigt stor betydelse för vår inriktning, vårt livsmål och identitet.

Det finns ett speciellt budskap om församlingen i Höga Visan. Församlingen måste å ena sidan vara en tillflyktsort för människor och ha beredskapen att möta människor och föra dem till Jesus. Men det står också att församlingen är en "tillsluten lustgård". Den är på ett sätt stängd med mycket stor bestämdhet, men den är samtidigt öppen för människors nöd och behov. Den är stängd när det gäller frågan om vad som ska forma församlingen, vilken inspiration den ska byggas upp av och vilka medel som ska bekosta dess liv och uppdrag. Kristus är församlingens huvud. Herren är vår försörjare. Det här väcker många stora frågor, inte minst inom mig själv.

Det står i bibeln om det allra heligaste. När Jesus dog på Golgata, då rämnade förlåten till det allra heligaste. Vägen ditin blev öppen och fri. Men enbart genom Jesu blod. Det finns inget annat sätt att komma ditin än genom Jesu dyrbara blod som utgöts för dig och mig, och som renar från all synd. En gång för alla dog Jesus och öppnade vägen för oss in i det allra heligaste. Här har vi den tillslutna lustgården som ingen annan kan komma in i. Här har vi församlingens källa. Här kommer vi samman och byggs upp. Men så möter vi kallelsen. Där utanför ropar nöden. I församlingen harmoniserar vila och rörelse. Vi kan se det som hur Guds egenskaper och Guds väsen tar sig synliga uttryck genom församlingen. Guds kärlek lämnade den himmelska lustgården och bröt in i tiden, rakt in till den förtappade mänskligheten. Jesus blev människa och öppnade vägen så att varje människa av nåd kan bli delaktig av denna gudsgemenskap. Vi får också ta emot Guds Ande i våra liv, och formas med hans egenskaper. Tänk att få bli vad Jesus vill. Bli vad han har tänkt om oss.

Vi läser ur första Korintierbrevet kapitel 13:

- Kärleken är tåligh och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. Den skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull. Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting (1 Kor 13:4-7).

Det här beskriver något vi verkligen

behöver i våra liv. Dessa egenskaper "var så till sinnes som Jesus Kristus var". Denna Guds utgivande kärlek, som reagerar mot ondskan, som avskyr synden och hatar det denna värld representerar. Detta utgivande som förde Jesus till döden, men söker att bli Honom lik. Forma oss Herre Jesus efter din vilja, efter ditt behag! Att församlingen får vara denna uträckta hand i tiden. Som säger nej där det är nödvändigt.

Då rop efter brud och brudgum tystnar, hamnar det egna i fokus. När ropet och budskapet om Jesu tillkommelse tystnar, då hamnar istället vår materiella välfärd i fokus. När det som handlar om att bygga upp Guds hus kommer i skymundan, då

om tillkommelsen. Det är att han kommer *snart*. Jesus säger: Se till att ingen förvillar er. Det ska komma många, ja, det finns så många budskap om det här. Men kom ihåg: Han kommer snart. Hur kan vi vara så säkra på det? Jesus har själv sagt det till sina lärjungar. Han har sagt det i Uppenbarelseboken i visionen Johannes fick ta emot. Gång på gång möter vi det hos Paulus. Han väntade tillkommelsen redan under sin livstid. "Då ska vi tillsammans med dem som gått före..." Det finns något omedelbart i den kristnes liv och förhållande till tillkommelsen. Något omedelbart; vi lever i tillkommelsen. På ett sätt är vi redan där. För Jesus är evigt densamme. Han är A och O, han är be-

I världen är det ont om boningar för den som inte är värdig nog. Då är det gatan som gäller. Eller flyktinglägren. Ingen politik kan lösa problemet. Men det finns ett budskap till människan, som höjer henne upp: I min Faders hus är många boningar!

bygger vi istället på våra egna hus. Det vi kan läsa om i Haggai: "Är det nu tid att ni bygger upp era egna hus?" Så fick profeten vara till väckelse för folket så att man åter vände om och fick blicken fäst på det som var det centrala: Att bygga upp Herrens hus. Men när ropet om Jesu tillkommelse tystnar, detta rop som bibeln är så genomsprängt utav, då blir vi istället inomvärldsliga och faller offer för och formas efter världens sätt att tänka. Jag ger mig inte in på debatter om när och hur och var Jesus ska komma. Jag har läst så mycket åsikter omkring detta. Men en sak vill jag konstatera, och det är vad bibeln fokuserar på när det handlar

gynnelsen och änden. Inte så att han först var begynnelsen och sedan änden. Nej, han står över tiden. Han finns överallt. Bibeln säger till oss som befinner oss i tiden: Han kommer snart.

Har du varit ute och åkt bil någon gång med ett litet barn, en lång sträcka? Den vanligaste frågan från barnet är: Är vi framme snart? Så försöker man förklara att, "ja nu är det 227 kilometer kvar". Barnet kommer med ytterligare en fråga: Vad är en kilometer? Du kan försöka förklara och förklara på olika sätt och

säga exempelvis att nu är det ungefär lika länge kvar som om du skulle titta tre gånger på den där barnfilmen du brukar se på. Man får hitta på olika sätt att förklara, men rätt vad det är så återkommer ändå samma fråga igen: När är vi framme? Det går inte att förklara tiden för ett litet barn. Men *du* vet att barnet sitter tryggt och att du förmodligen kommer att köra bilen säkert fram till målet. Lärjungarna ställde också frågor till Jesus om tider och stunder. Eller som vi läser i Johannes 13, där lärjungarna frågar: Varför kan jag inte gå med dig dit du nu ska gå? Det fanns frågor som de inte förstod. De kunde inte förstå vad Jesus skulle göra, den väg han skulle gå. Men då säger Jesus så här i Johannes 14:

-Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud; tron ock på mig (Joh 14:1).

Förtrösta! Vila i mig! Jag kommer att

leda dig fram. Jag kommer att ta hand om ditt liv! Jag går en väg före, dit ni inte kan gå, men ta det lugnt. Jag har allt under kontroll. För egentligen var allt redan färdigt, före världens grundläggning. Det finns något absolut i det Jesus gör, så vi kan vila i i frälsningen. Vi kan vila i hans löften om att han kommer tillbaka. Vi behöver inte veta spiksäkert tider och stunder och kunna tyda tecknen, nej, lev nära Jesus och bli använd av honom.

Och så säger Jesus i nästa vers:

- I min Faders hus äro många boningar; om så icke voro, skulle jag nu säga eder att jag går bort för att bereda eder rum (v 2).

I världen är det ont om boningar för den som inte är värdig nog. Då är det gatan som gäller. Eller flyktinglägren. Ingen politik kan lösa problemet. Men det finns ett budskap till människan,

som höjer henne upp: I min Faders hus är många boningar! För var och en som vill finns det plats.

Broder och syster, var en kanal som leder människor in i dessa boningar! Som ger hopp till människorna.

- Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara (v 3).

Han vill ha gemenskap med dig. Han vill leva i din närhet. Jesus säger att han ska komma tillbaka. Detta budskap är så stort. På ett sätt är han redan här, för han har tagit sin boning i församlingen, i våra hjärtan. Vi är tempel för honom. Han har också sagt att han ska komma igen i synlig gestalt. Uppryckelsens dag är nära! Låt oss prisa Jesus tillsammans! ■

Forts från sid 5

Möt den utsatta...

hedningen Kornelius. Kornelius hade också fått en uppenbarelse om hur han skulle få lära känna Gud, och så läser vi: Då började Petrus tala:

- Nu förstår jag verkligen att Gud inte gör skillnad på människor, utan tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt, vilket folk han än må tillhöra. (Apg 10:34-35)

Även på den tiden fanns tendensen att se ned på vissa människor. Kanske vi som kristna ser ner på vårt sätt. Måtte Gud få öppna våra ögon för våra medmänniskor, och inte låsa oss fast i våra vaneföreställningar. Vi kan få vara med och förändra en människas liv. Kanske bara med en blick. Vi måste vara lyhörda som Petrus, och inte sitta stilla när vi får maningen att hjälpa.

Vi förlorar inte något på att hjälpa en människa, även om det skulle råka vara i onödan. Gud välsignar, han ser till hjärtat. Han ser dig. Börja tänka i dessa banor när du möter människor. Möt dem med en kärleksblick. Kanske ett ord om Jesus. Eller ge någonting som får denna människa att förstå att han är älskad. Det är din och min uppgift i den här tiden. Möta människor, och stå emot vaneföreställningarna. Vår välfärd kan ofta vara en oerhörd mur mot andra människor. Vi måste släppa människor in i våra liv, och berätta om Jesus! ■

Böcker från BMC Förlag

Nyandligheten och det gamla evangeliet

Av Stig Andreasson

55 sidor, häftad, Pris 39 :-

Några rubriker:
Den mystikpräglade religionens återkomst.
Nyandlighetens inflytande på kristen tro och förkunnelse.

Maranata - du vår Herre kom!

80 sidor
Pris 49:-

Arne Imsen mejslade under sina sista levnadsår fram en presentation av de kännetecken som präglar dem som älskar Jesus och hans tillkommelse.

Fler böcker hittar du via hemsidan: www.maranata.se

Missionshotellet!

Budget 425:- (inkl. frukost)

Enkel 595:- (inkl. frukost)

Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 18 Bibelstudium
Torsd:	18 Bönemöte
Lörd:	18 Bön och evangelisation
Sönd:	11 Förkunnelse
	18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Dagen då allt förändrades

Det handlar om en mycket speciell dag då förutsättningarna för varje människa på denna jord i ett nu förändrades. Man kan säga att det var den dagen som delade historien i två delar; ett före och ett efter.

Tänk dig in i situationen att allt du önskar av välgång och lycka helt plötsligt finns där i din väg, utan att du ens behöver anstränga dig. Eller att oro och plågor du bär på likt en tung börda, från en stund till nästa försvinner ur ditt liv. Det låter för otroligt för att vara sant, men det var faktiskt något av det som hände denna dag i historien. Dessutom var det mycket mer än så, större och ännu mer otroligt.

Mänsklighetens i särklass största problem bär vi var och en inom oss. Bibeln, Guds ord, kallar det för "synden". Det är konsekvenserna av synden som orsakar så mycket elände och som skapar så mycket hat och orättvisor på vår jord. Vare sig vi lever i en demokrati eller i en totalitär stat så har ingen människa eller något politiskt system intill denna dag lyckats med att lösa våra djupaste problem.

Dock, en dag hände det otroliga! Gud lät i sin kärlek till oss människor sin son födas. Jesus kom till jorden, blev allas vår vän och genom sitt liv visade han att det finns hopp för varje enskild människa. Han fördömde orättvisorna och såg till den utstötta. Förtryckarna fick av honom veta att de handlade fel. De som levde i samhällets botten skikt återfick sitt sanna värde.

Men det är mer än så. Jesus kom inte bara för

att hjälpa de människor han mötte på de platser han vandrade och levde sitt liv. Han gick längre än så. Ett tag såg det ut som att hela hans liv skulle bli ett totalt misslyckande, ett fiasko. I sina bästa år, endast 33 år gammal, blir han förrådd av en av sina egna lärjungar, han utlämnas av sitt eget folk till att dödas och helt oskyldig torteras han av romerska soldater innan han förs ut till en kulle utanför staden för att där korsfästas.

Innan Jesus dör så vänder han sig till sin fader i himlen, till Gud i höjden, och utropar över sina bödlar och över alla som på olika sätt bär på skuld: *Förlåt dem, ty de vet inte vad de gör!* Och det är precis det som händer.

Det som mänskligt sett såg ut som ett misslyckande var i själva verket en av Gud bestämd händelse. Gud visste att enda lösningen på människans djupaste problem var att någon värdig därtill måste betala priset. En oskyldig måste ta straffet för de skyldiga. På det sättet kunde i ett nu hela mänskligheten tillräkna sig vad Jesus gjorde då han led och dog på korset. Platsen där Jesus dog heter Golgata.

Vad hände? I och med Jesu död så bar han i sin kropp alla människors synd. Jesus uppstod från de döda på tredje dagen och besegrade både synden och döden. Det stora och förunderliga är att vi inte behöver göra något för att få del av denna befrielse. Jesus gjorde allt för oss.

Som en gåva får vi ta emot ett helt nytt liv med verklig lycka. Att säga ja till Jesus är som att få slänga av sig en omänskligt tung börda och kasta den ned i ett bottenlöst hav.

Därför är dagen då Jesus gav sitt liv för dig på Golgata den absolut viktigaste dagen, den dag då historien delades i två. Vänd dig till Jesus som till en förtrolig vän och räddare. Han lyssnar och han hjälper.